

آبولا

اداره خاصه :
قاعه پهنه بازارى صاحب خاينه ۱۶

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :
آرستورولوس ده خریستیدیس

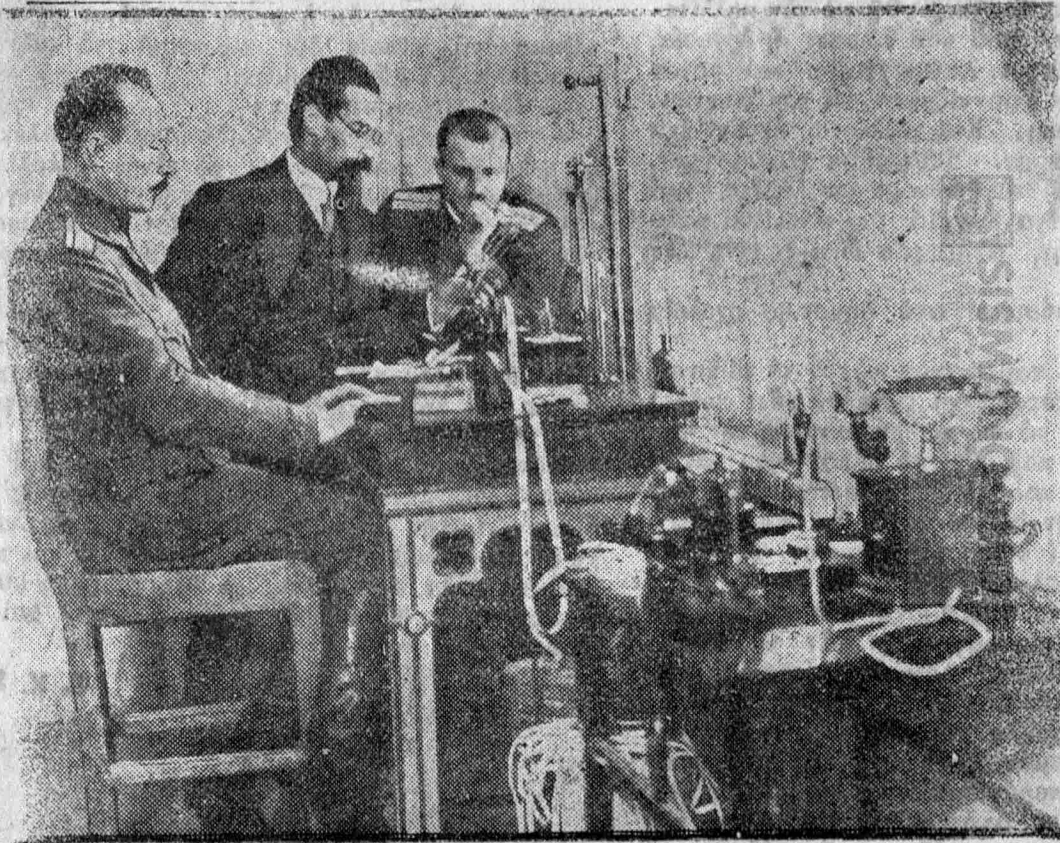
'Αβ' Ολα

Τεμάτια γρασ. 3.

Το σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Από τας διαπραγματεύσεις του Μπρέστ-Λιτόφσκ.

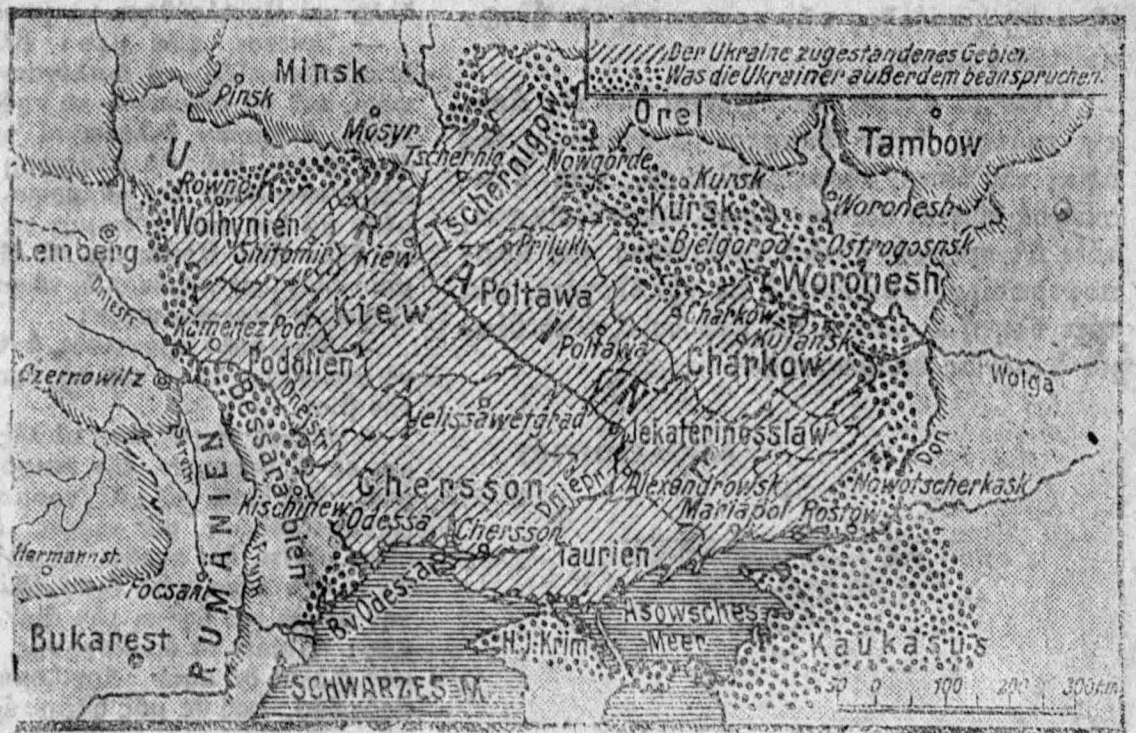
Η ρωσική τηλεγραφική υπηρεσία εν Μπρέστ-Λιτόφσκ κατά τας διαπραγματεύσεις.

Το ακροτελεύτιον φύλλον του έγγραφου της αναχωχής, ενθα φέρονται αι υπογραφαί των αντιπροσώπων.

Το μέγαρον, εν ᾧ συνεδριάζουν οἱ αντιπρόσωποι.

Τὰ κυβερνεῖα, ἐξ ὧν ἀποτελέσθη ἡ Οὐκρανικὴ Δημοκρατία, μετὰ τῶν διαμφισβητούμενων ὑπὸ τῶν Οὐκρανῶν κυβερνεῖων.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΩΡΑΚΑ ΚΑΙ ΜΕΜΑΡΤΥΡΗΚΑ

Εἰς τὴν ἀδριανὴν εὐαγγελικὴν περικοπὴν ἀναφέρεται ἡ ὁμολογία τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ὅστις, ὅταν εἶδε τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν, εἶπεν :

— Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἶρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

Καὶ ὁμολόγησεν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦτο ἀνώτερος αὐτοῦ καὶ πρῶτος.

Μελετήσωμεν βαθύτερον τὴν ὁμολογίαν ταύτην. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ὑπῆρχον πολλὰ κοινὰ σημεῖα. Ἀμφότεροι ἀπέβλεψαν μετ' οἴκτου πρὸς τὸ περιβάλλον τὸ χθαμαλὸν καὶ ἠθικῶς ταπεινὸν καὶ ἐξηυτελισμένον, καὶ ἀμφότεροι ἔσχον ὡς ἰδανικὸν τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ἀνόρθωσιν, τὴν ἐξύψωσίν του, τὴν ἐξάγνισιν.

Καὶ οἱ δύο ἐκήρυττον τὴν « βασιλείαν τοῦ Θεοῦ » καὶ οἱ δύο ἐθέσπισαν τὸ δι' ὕδατος βάπτισμα ὡς τρόπον ἐξαγνιστικὸν καὶ ἀναγεννήσεως.

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων προσώπων, τῶν ἐχόντων κοινὰ ἰδανικά καὶ τῶν ἀκολουθούντων μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἀνθρώπινον ἦτο νὰ γεννηθῇ ἀμιλλα, νὰ προκληθῇ ἀντιζηλία καὶ διαμάχη, ἀγών, τέλος, ὑπεροχῆς. Λέγομεν, ὅτι τοῦτο ἦτο ἀνθρώπινον καὶ φυσικόν.

Ἄν ἀποβλέψωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν, παρατηροῦμεν, ὅτι ἄνδρες μεγάλης ἐπιρροῆς καὶ σπουδαιότητος δὲν ἐφάνησαν ἀνώτεροι τοῦ πάθους τούτου καὶ κατεδαπανήθησαν εἰς διαμάχας ἀτομικάς καὶ εἰς ἀγῶνας ἐπικρατήσεως προσώπων.

Ἴδου ὁμοίως, ὅτι ὁ Πρόδρομος ἐπιδεικνύει μίαν σπανίαν ἀρετὴν. Ὁμολογεῖ ἑαυτὸν ἀπλούστατα προδοποιὸν τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸν δὲ « πρῶτον » καὶ μέγαν καὶ Ἰῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ τοιαύτη ὁμολογία δὲν εἶναι ἄμοιρος μικρᾶς ἀξίας. Ἀπαιτεῖται μεγάλη ψυχικὴ γενναιότης, διὰ νὰ κατορθωθῇ, ὅπως τὸ πνεῦμα πεισθῇ καὶ τὰ χεῖλη λαλήσουν τὴν ὁμολογίαν ταύτην τῆς ἀξίας.

Καὶ ἡ ψυχικὴ αὕτη γενναιότης ἀποτελεῖ σπουδαίαν, ὄντως, ἀρετὴν, ἐφ' ἧς δύναται νὰ ἐδρασθῇ ἡ πρόοδος τῶν κοινωνιῶν, τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν ἀτόμων.

Ὅταν τὰ άτομα κατέχωνται ὑπὸ τῆς ἀρετῆς ταύτης, ὅταν ἕκαστον ἀναγνωρίζῃ τὰς ἀξίας τὰς ὑπαρχούσας ἀλλαχοῦ, τότε ἕκαστος θὰ τίθεται εἰς τὴν ἀρμόζουσαν θέσιν του, τότε θὰ προσφέρῃ τὰς καλλιτέρας καὶ καρποφορωτέρας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ὁλότητα, καὶ τότε δλη ἡ κοινωνία θὰ παρουσιάσῃ τὸ θέαμα ἀρμονίας θαυμαστῆς.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΖΗΤΗΜΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ

— Καὶ πῶς ἐπέρασες τὴν Πρωτοχρονιά ;
— Ἀπλούστατα. Τὴν παραμονὴν ἐπερίμενα ἕως στὰ μεσάνυκτα τὴν ἐμφάνισιν τοῦ νέου χρόνου, ἐδοκίμασα τὴν τύχην μου καὶ τὴν ἡδύρα, ὡς γνωστόν, ἔλθειν, τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐπῆγα σὲ ἕνα γεῦμα καὶ ἐπειτα ἕκαμα μερικὰς ἐπισκέψεις. Βλέπεις, ὅτι δὲν εἶναι δύσκολο πρᾶγμα νὰ ἐξοδεύσῃ κἀνεὶς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας.

— Βέβαια, ἔδεν εἶναι διόλου δύσκολο νὰ ἐξοδεύσῃ καὶ νὰ φάγῃ κἀνεὶς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ἀλλὰ ὁ σκοπὸς εἶναι, πῶς θὰ τῆς ἐξοδεύσῃ καὶ πῶς θὰ τῆς φάγῃ. Δὲν πρέπει ποτε νὰ ξεχνᾷ, ὅτι εἶναι καθήκον του νὰ τῆς δαπανήσῃ μὲ τὸν πειρὸν ὀφέλιμο καὶ χρήσιμο τρόπο.

Τὸν ἐπέταξα περιεργὰ διὰ τὴν παράξενη διδασχὴ, ποῦ ἤρχισεν νὰ μοῦ κἀμῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐξηκολούθησεν :

— Παρατηροῦ, ὅτι δὲν δίδεις σημασίαν κἀμῖα ἢ πολὺ λίγη σ' αὐτά, ποῦ σοῦ λέγω. Ὅλος ὁ κόσμος φροντίζει νὰ διαχειρισθῇ μὲ τὸν καλλίτερον τρόπο τὸ χρῆμα, ποῦ τοῦ ἔδωσαν ἡ ἀργασία, ἡ κληρονομία ἢ κἀποια λαθροχειρία, καὶ μόνον τὸν χρόνον μας δὲν φροντίζομεν νὰ τὸν διαχειρισθῶμε καθὼς πρέπει. Καὶ μάλιστα, ἔχομεν ἕνα καθήκον περισσότερον. Τὸ χρῆμα εἰμποροῦμεν, ἂν τὸ χάσωμεν, νὰ τὸ ξαναβροῦμεν πάλιν, μὰ νέα κληρονομία ἢ ἕνα λαχεῖο δὲν εἶναι καὶ πολὺ σπάνια εἰς τὴν ζωὴν, ἀλλὰ μία ὥρα χαμένη δὲν ξαναγυρίζει πίσω.

— Αὐτὰ τὰ ἀνοήσαμε σὲ δημοτικὸ σχολεῖο τόσα χρόνια πρὶν !

— Ἀξίζει, μὴ οὐα ταῦτα, τὸν κόπον νὰ τὰ ξανακούσῃς, γιὰ φαίνεται, ὅτι οὔτε σὺ οὔτε πολλοὶ ἄλλοι κατάρθωσαν νὰ τὰ χωνεύσῃς εἰς τὴν ψυχὴν τους. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ πειρὸ φιλάργυροι καὶ οἱ μᾶλλον οἰκονόμοι καὶ οἱ περισσότερον τακτικῶς χρονοκοποῦν εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ καιροῦ των.

Παρατήρησε τί ἐντέπωσιν ἕκαμνον σὲ μὲ τὰ λόγια του καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Κυτταξ' ἔρχεται μιά ἐορτὴ, σὰν τὴν Πρωτοχρονιά, σὰν τὰ Χριστούγεννα, σὰν τὰ Φῶτα ἀνοίγεται, μὲ ἄλλους λόγους, πίστωσης ἀνάλογος ὥρων διὰ κάθε ἕνα μας. Τί κάμνομεν τότε ; Παραζαλισμένοι, χωρὶς κατεῦθυνσιν, χωρὶς κἀποιοὺν προσανατολισμένον, ξοδεύομεν τῆς μισῆς, σκεπτόμενοι ποῦ θὰ περάσωμεν τὰς ἑπολείπουσας καὶ, σὲ τέλος, φθάνομεν στὴν τελευταίαν ὥραν τῆς ἀργίας μας μὲ μίαν συνείδησιν βαρῆμένην, μὲ πνεῦμα κουρασμένον, μὲ ψυχὴν πνιγηράν, μὲ σῶμα ἐξηνητημένον. Γιατί αὐτό ; ἀπλούστατα, διότι δὲν ἐφροντίσαμεν νὰ διαχειρισθῶμεν τὸν χρόνον μας καθὼς τοῦ ἔπρεπε...

Ἐτίναξε μακρὰν τὸ σιγαρέττον του, ἦναψεν ἕνα ἄλλο καὶ ἐξηκολούθησεν νὰ μονολογῇ :

— Ἄκουσε, φίλε μου : βλέπω πολλοὺς σὲ τὸ Μπαλουκ-παζὰρ νὰ διαλέγουν μὲ τῆς ὥρας τὸ ψάρι, ποῦ θὰ φάγουν ἢ τὸ κρέας ἢ τὸ λαχανικόν. Εἶναι ἄνθρωποι ἐκλεκτικοὶ καὶ ἔχουν δίκαιον. Μὰ φορὰ, ποῦ θὰ πληρώσῃ κἀνεὶς, πρέπει νὰ πάρῃ κἀτι καλὸ καὶ εὐμορφόν. Ἡ σκέψις ὁμοίως αὐτὴ θὰ ἦτο πειρὸ φρόνιμον νὰ γενικευθῇ καὶ εἰς τὰ ἄλλα εἶδη. Πρόκειται νὰ ἐξοδεύσω τὸν καιρὸν μου διὰτί, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ φροντίσω νὰ τὸν ἐξοδεύσω ἐπιποθελέστερον ;

— Εἶσαι πολὺ πρακτικὸς ἄνθρωπος καὶ πρέπει νὰ γνωρίζῃς, ὅτι ἡ πολλὴ πρακτικότης μαρτυρεῖ τὸν βίον.

— Μὴ σὲ τρομάζουν αἱ λέξεις ; εἶπα, ὅτι πρέπει νὰ ἐξοδεύσωμεν τὸν καιρὸν μᾶς ἐπιποθελέστερον. Μὰ διὰτί νὰ μᾶς τρομάξῃ αὐτό ; Μήπως μία διασκέδασις, μία τέρψις, ἕνα γλέντι, ἐπειδὴ εἶναι γλέντι, δὲν πρέπει νὰ εἶναι τάχα ἐπιποθελές ; Τί νὰ τὴν κάμω τὴν διασκέδασιν, ποῦ κουράζει τὴν ψυχὴν καὶ ἀφίνει τὴν ἀηδίαν εἰς τὴν καρδίαν μας ; Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς, ὅτι δὲν φροντίζομεν διόλου δι' αὐτό ; ἀρχίζομεν ἕνα γλέντι μὲ τὰ πρόσωπα, ποῦ θὰ μᾶς φέρῃ ἐμπρός μας ἡ τύχη,

βγαίνομεν στὸν Μεγάλον Δρόμον καὶ ἀσκοπῶς ἀπλώνομεν τὸ χεῖρ εἰς τὸν πτωχὸν γνωστόν, ποῦ θὰ συναντήσωμεν. Κάμνομεν μ' αὐτὸν παρῶν. Ἀδιάφορον, ἂν εἶναι μιά κουρασμένη ψυχὴ, ἕνας βαρὺς ἀπεισιδόξος, μία μελαγχολικὴ φυσιογνωμία, ἕνας ἀκατάλληλος διὰ τὴν ψυχὴν μας ἄνθρωπος. Αὐτὸ δὲν τὸ παρατηροῦμεν. Εἶναι καλοενδυμένος, ἔχει κἀποια κοινωνικὴ θέσιν, εἶναι καθὼς πρέπει κατὰ τὰ ἄλλα. Φθάνουν αὐτὰ γιὰ μᾶς. Καὶ ὁμοίως ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποῦ εἰμπορεῖ νὰ εἶναι θαυμάσιος ὡς ὑπάλληλος ἢ συνέταιρος σας, εἶναι ὁ πλεόν ἀκατάλληλος νὰ σᾶς συντροφεύσῃ, ἔστω καὶ γιὰ μιά στιγμὴ, εἰς τὴν ὥραν τῆς ἀνέσεώς σου. Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, τὰ βρισκεις παραλόγια αὐτά ;

— Ὁχι, δὲν ἔχω σπουδαίας ἀντιρροήσεις.

— Δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς κἀμῖαν, ἀπολύτως κἀμῖαν. Διότι, εἶναι μιά μεγάλη ἀλήθεια αὐτό, ὅτι συτετάζομεν πολὺ περισσότερον νὰ μὴ ζημιώσωμεν τὴν τσέπην μας καὶ πολὺ ὀλιγώτερον τὴν ψυχὴν μας. Καί, μ' ὅλα ταῦτα, ὅταν ὕστερον ἀπὸ μίαν συναναστροφὴν ὀκνηρὰν, κουραστικὴν, ἀταίριαστον, εὗρωμεν, ὅτι ἡ ψυχὴ μας εἶναι φρικωδῶς τσακισμένη, τίποτε δὲν εἰμπορεῖ νὰ μᾶς τὴν μεταβάλλῃ διὰ μίαν στιγμὴν.

— Καὶ τὸ συμπέρασμα ;

— Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι, καθὼς διαλέγομεν τὸ ψάρι μας καὶ τὸ κρέας νὰ εἶναι κατάλληλον γιὰ τὸ στομάχι μας, ἔτσι πρέπει νὰ διαλέγομεν καὶ τὸν ἄνθρωπον, μὲ τὸν ὅποιον θὰ περάσωμεν τὴν ὥραν μας. Ἄν αὐτὸ εἶναι βαροσιόμαχο καὶ κακοχώνευτο, ἂν ἐκεῖνος εἶναι ἄνθρωπος μὲ κουρασμένη ψυχὴ, χωρὶς κἀνεὶν ἐνδιαφέρον καί, καθὼς λέγει ὁ λαὸς, βαρῆσικωτός, τότε φέρει τὰ ἴδια ἀποτελέσματα, τὸ μὲν εἰς τὸ στομάχι, ὁ ἄλλος εἰς τὴν ψυχὴν. Πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν καὶ τὰ δύο.

Τότε, ὅταν μάθωμεν νὰ διαλέγομεν καὶ τοὺς συντροφους αὐτούς, τότε αἱ ἐορταὶ θὰ μᾶς ἀποδίδουν εἰς τὴν ἐπομένην ἡμέραν, τὴν ἐργασίμον, χωρὶς πονοκεφάλους, χωρὶς βαρυσάλγιος καὶ χωρὶς ἀηδίαν, ἀλλὰ, τούναντιον, μὲ περισσότερον σθένος, φαιδρότητα, δύναμιν διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν ἀγῶνα.

Θ. Κ. Μ.

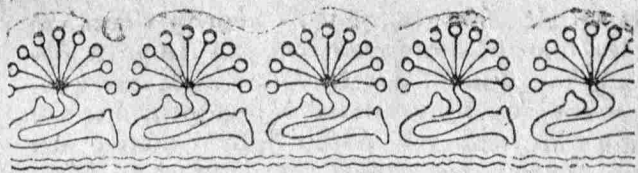
ΑΠΟ ΤΑ ΒΕΒΗΛΑ

Σὲ εἶδ' ἀπόρη στὰ ὄνειράτά μου,
μικρὴ, ἀγγελικώματῃ μου Παναγία,
καὶ ἐγονάτισα διὰ τὰ κρῖματά μου,
συχῶρσαι νὰ σοῦ ζητήσω κ' εὐλογία.

Μὰ σὺ, ὡσὲν νὰ ἦσουν μαρμαρένια
μέσα σ' ἐρημοκκλησίᾳ οὐρανοσκέπαστο,
ἀκίνητα ἐκρατούσας χεῖλη κοραλλένια
μὲ τὸ χαμόγελό των τὸ ἀξέχαστο.

Μ' εὐλάβειαν τὰ γόνάτιά σου ἤγγισα,
μὰ πόθοι ἄγνωστοι ἐξύπνησαν ἐντός μου,
τόσοι, ποῦ σὰν τρελλὸς τὰ χεῖλη σου ἐφίλησα
καὶ εἶδα... πῶς δὲν ἦτο μάρμαρο τὸ φῶς μου.

Ὡ Παναγία!... συχώρσαι τὸ φιλημά μου
καὶ μὴν τὸ λογαριάσῃς μὲ τὰ κρῖματά μου.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΓΙΑΣΜΟΙ

Θυμώμαι! Ήταν παραμονή των Θεοφανείων! Ο χειμώνας εκείνη τή χρονιά ήταν βαρύς, πολύ βάρυς, έτσι τουλάχιστον ήκουα να λένε! Έγώ δέν έννοιωθα τίποτε! Εκείνος, που αγαπῶ, δέν νοιώθει τίποτε άλλο από τήν αγάπη του.

Κ' έγώ τήν αγαπούσα! τήν αγαπούσα τόσο πολύ!...

Είχαμε συμφωνήσει νά πάμε μαζί στην εκκλησία, ν' άκούσουμε τήν ακολουθία, νά πάρουμε νόν άγιασμό, που θά ραντίσαμε τό σπιτάκι μας, τό μικροκαμωμένο, με τήν όλόασπρη γωνιά του, με τή μικρά αυλίτσα του, στολισμένη με χιλίτες-δυό πρασινάδες, που φυτεύσανε τά άγιασμένα χεράκια της!

Ό! με τί λαχτάρα έπερίμενα ν' άκούσω τής καμπάνες, που θά μ' έφεραν κοντά της, και πόσο άτελειώτη μου έφάνηκε εκείνη ή νύχτα στο όλομαυρο πέρασμά της!

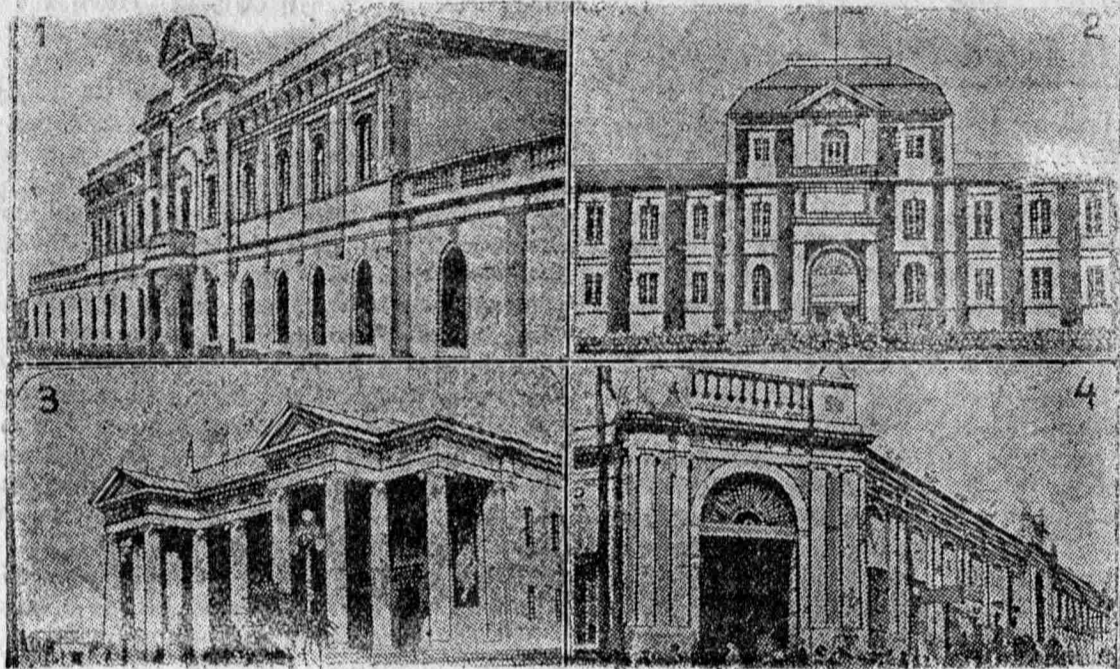
Τό μεγάλο ρολόι του τοίχου, με τούς μαύρους όροδείκτες του, ένόμιζα, πώς είχε πάθει νέκρω, άκνησία! λές και κατέβηκε κάνανα μυστηριώδες νυχτερινό φάντασμα, απλωσε τά κοκκαλιάρικα χέρια του, και βαρύ, αλύπητο, άπαισιο, του έκοπτε τόν δρόμο, τήν κίνησι, τήν ζωή.

Μιά τρελλή ιδέα γεννήθηκε στο ταραγμένο μυαλό μου: νά πιάσω τούς όροδείκτες και νά τούς γυρίσω, νά τούς γυρίσω άνατάπαυστα.

Τό έκαμα; δέν τό θυμώμαι! θυμώμαι μόνον, ότι τό όρολόγι ήτο συντρίμματά εκεί κάτω και ότι στή θέα του έννοιωσα κάποια άνατριχίλα, κάποια ταραχή, όμοίαν εκείνης, που νοιώθει ο άνθρωπος, όταν άντικρύση λείψανο.

Υπάρχουν μερικά περιστατικά στην ζωή μας που άποτυπώνουν τόσο βαθιά στο μυαλό μας, τή μαύρη σφραγίδα των, ώστε νά φαίνονται στα θολωμένα μάτια μας σαν κάτι συμβολικά τέρατα δυστυχίας, κακοδαιμονίας.

Τό όρολόγι εκείνο με τά συντρίμματά του, χωρίς κίνησι, χωρίς ζωή, μου έφάνηκε, ότι έσυμδόλιζε τήν καρδιά μου, τήν αγάπη μου, ότι απ' εκείνη τή στιγμή κάτι σοβαρό θά μου συνέβαινε, κάτι τι, που θά τά έσφάριζε και τά δυό εις συντρίμματα, σαν τά συντρίμματα του όρολογιού.

Τά καταστραφέντα κτίρια.

1) Τελωνείον, 2) Ίνδική σχολή, 3) Θέατρον, 4) Η άγορά.

Ένοιωσα τόν βαρύ ίσσιο του συμβολικού τέρατος νά πιέζη τήν καρδιά μου, και, μέσα στην παραζάλη του μυαλού μου, ένόμισα, ότι ήκουσα κάτι άπαισία γέλια, που ήρχοντο από βαθειά, πολύ βαθειά, από τόν Άδη.

Τό σώμά μου είχε παγώσει, τά μάτια μου ήταν άκίνητα, ή καρδιά μου έκινδύνεσε νά σταματήσει, γιατί εκεί στην άκρη, στή θέσι του όρολογιού, έβλεπα τό συμβολικό τέρας με τά στεγνά τά μάτια, με τό καταχθόνιο μείδιμά του, που απλωνε σιγά-σιγά τά χέρια του, με τά κτρινιαρίκια νύχια, έτοιμο νά μου κατασπαράξη και τήν καρδιά.

Και άκουα άκόμη τή φωνή του, φωνή δαίμονος, που έβγαινε μέσα από τό ματωμένο στόμα του, νά μου λέγη: Έτοιμάσου!

Έκαμα νά φωνέξω, μιά μου ήτο άδύνατον τρελλός από τό φόβο μου, ώρμησα στο παράθυρο και τό άνοιξα διάπλατα. Εκείνη τή στιγμή ή καμπάνες ήρχισαν νά σκορπούν τής μελωδικες των φωνές, που έμοιοζαν σαν ψαλμωδίες από τά στόματα χιλιάδων άγγέλων.

Ήρχιζε ή ακολουθία των Θεοφανείων.

Έγονάμισα, έκαμα τόν σταυρό μου και με τό θάρρος, που μόνο ή θρησκεία μᾶς δίδει στής τραγικότερες στιγμές τής ζωής μας, έγύρισα πίσω τά μάτια μου.

Νά πόρη ή εύχή! ναι! δέν ήταν τίποτε τό ρολόγι ήτο εκεί, σκόρπιο, άφανισμένο έρσίπιο τίποτε άλλο! Έπέρασα κ' έγώ πάνω από τά συντρίμματά του, και, γελώντας διά τόν παράλογο φόβο μου, έβγήκα έξω στον δρόμο...

Όταν έπήγα στο σπίτι της, τήν εύρηκα άρρωστη στο κρεβάτι! τής έπιασα τό χέρι κ' ένόμισα, ότι έπιασα φωλιά! Τι έχαις, λοιπόν, έτσι έξαφνικά; — Τίποτε! μιά μικρά άδιαθεσία! δέν είναι τίποτε θά μου περάση!

— Δέν θά πάμε, λοιπόν, νά πάρουμε άγιασμό; — Πήγαινε σού μόνος σου, αγάπη μου, νά μου τόν φέρης! νοιώθω, πώς θά μου κάνη καλό.

— Καλά, τής είπα, και έσκιψα νά τήν φιλήσω!

Ποτέ ού; τώρα, τόσο καιρό, που αγαπιούμαστε, δέν είχα τολμήσει νά κόμω τέτοιο πράγμα.

Εκείνη τή στιγμή, δέν ξέρω γιατί, κάποια μυστηριώδης δύναμις με έσπρωχνε χωρίς νά θέλω σ' αυτό.

Ήσαν τά κόκκινα χείλη της, ή υπερβολική θερμότης της σαρκός της, που μου έγέννα τήν τρελλή αυτή έπιθυμία, νά τήν σφιξω στην άγκαλιά μου, νά τήν φιλήσω, νά τήν κοιτάσω μέσα μου, νά τήν κλείσω στή ψυχή μου, που νά μη μπορη κάνεις νά μου τήν άποσπαση, αν δέν άποσπάση τήν ψυχή μου, ή καμιά προσοίση...

Απλώσε τό λευκό χεράκι της και με χαριτωμένη έπίκλησι μου είπε:

— Άφου θά πάρω άγιασμό; — Έχεις δίκαιο! Συχάρησε με! εύρέθηκα σέ μιά στιγμή άδυναμίας, κ' έπειτα...

Δέν κατώρθωσα νά τελειώσω τήν φράσι μου, διότι έννοιωθα τούς λυγμούς νά μου πνίγουν τό λαρύγγι! ήρπασα τό μικρό δοχείο και έφυγα σαν δαιμονισμένος, διά νά φέρω τόν άγιασμό...

— Δέν πιστεύω, αγάπη μου, νά ήρρησα, αϊ; σου έφερα τόν άγιασμό και άναψα κ' ένα μεγάλο κερί στην Παναγιά, για νά περάση γρήγορα ή άρρώστια σου!...

Παράξενο! δέν άκούω τίποτε! δέν μου άποκρίνεται κανένας!

Μήπως στή ζάλη μου έκαμα λάθος και ήλθα άλλοι;

Όχι! δέν είναι δυνατόν! δέν είναι δυνατόν!

Γυρίζω έξαφνα τά μάτια μου, κ' εκεί επάνω στο κρεβάτι βλέπω τό τέρας εκείνο, που είδα στο σπίτι μου, νά κρατῶ κᾶτι στα χέρια του.

Ήταν ή καρδιά μου! τό δοχείο μου φεύγει από τά χέρια, τά πόδια μου λυγίζουν και πέφτω κάτω συντετριμμένος σαν τό ρολόγι μου!

Στά μέρη εκείνα, που άγισσε τό έλαφρό σου περπάτημα, ξαναγυρίζω πάλι, αγάπη μου, με τή παλιά μου λαχτάρα, με τούς ίδιους πόθους, που έννοιωσα, όταν σε πρωτογνώρισα!

Μονάχος μου και πάλι, σαν και τότε, έπέρασα από τήν εκκλησία και άναψα ένα κερί για τή ψυχή σου!

Έπέρασα από τό σπιτάκι μας, τό μικροκαμωμένο και είδα τή γωνιά του άραχιασμένη και είδα τήν αυλίτσα του, γιομάτη από άγρια χόρτα, που σκέπασαν τήν ήμερη πρασινάδα, που φυτεύσανε τά άγιασμένα χεράκια σου.

Είδα ένα νυχτοπούλι στα μισοχλασμένα παράθυρα του, που με εκύτταζε παράδοξα, ναι είπα πώς κᾶτι υπάρχει ακόμα εκεί μέσα από τή ψυχή σου!

Αγάπη μου, άκουσε: ή καμπάνες χτυπούν και πάλι, σαν και τότε, και προσκαλούν τόν κόσμο στην ακολουθία του άγιασμο!

Πιστός στην αγάπη σου, ήλθα πάλι νά σου φέρω τόν άγιασμό.

Αφήσε με νά φιλήσω τό μάρμαρο, άφου δέν μ' άφήκες νά φιλήσω τό άγνά χείλη σου!

Έπῆρα για δοχείο τά μάτια μου και μ' αυτά ήλθα νά σε ραντίσω. Είναι ο άγιασμός τής ψυχής μου!

Γιάφ και Κάμενεφ, Ρώσοι πληρεξούσιοι έν Μπρέστ-Λιτόφσκ.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΦΑΡΑΡ

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

Είχαν ο Ιωάννης και άλλο τι να κηρύξω, ένα κήρυγμα πλέον παρόμοιον και πλέον αυστηρόν, αλλά πλήρες ελπίδων δι' εαυτών δέν άπότη άλλο κήρυμα εκτός το του Προδρόμου ενός άλλου το βάπτισμα του το ίδιού ως απλώς ως μήσιν εις την επικαιμένην βασιλείαν των ουρανών. Όταν ή προσβαία του Συνεδρίου, ή εξ Ιερών και λουτρών, τον ήρώτησε τίς ήτο, όταν όλος ο λαός διαρωτάτο ξένδομύχως αν ήτο ο Χριστός, ο Ιωάννης ούδ' επί στιγμήν άδίστασε να είπρ, ότι δέν ήτο ούτε ο Χριστός, ούτε ο Ηλίας, ούτε άλλος τις. Ητο «φωνή βατώνος εν τη έρήμω», και ούδέν πλέον αλλά μετ' αυτών — και ήτο τουτό ή άναγγελία, ήτας συνακλόνη βαθύτατα τας καρδίας των ανθρώπων — ήρχετο Είς, «ός εμπροσθεν μου γέγονεν, ότι πρώτος μου ήν» — Είς, ούτινος δέν ήτο Ιωάννης, ίνα λύση τον Ιωάννη των υπαδημάτων αυτού — Είς, οστις δέν θά έβάπτιζεν εν ύδατι, άλλ' εν πνεύματι. Δύω και πυρί — Είς, εν το πέσον ήτο εν τη χειρί αυτού, και όσας θά έκάθισσε τελείως την άνωνα και θά συνήγε τον σίκον εις την άπαθήνην αυτού, άλλα θά κατέκαιε το άχυρον πυρί άσβεστοφ. Η ώρα της αϊφινιδίας έλεύσεως του από κελλού όνειροπολουμένου, του από αιώνων ποθητού Μεσσία, είχε σημάται. Ητο πλησίον των φοβερός, ήτο μεταξύ των, άλλα δέν τον έγνώριζον. Η ματάνοια και ή βασιλεία των ουρανών ήσαν τα δύο κυριώτερα σημεία του κηρύγματος Αυτού, και μολονότι δέν ήξίου το βραβείον ουδανός θαύματος, εν τούτοις ενφ ήπειλει τιμωρίαν εις τούς υποκριτάς και όλεθρον εις τούς κακούς, υπέσχετο όσαύτως άφραση άμαρτιών εις τούς μετανοούντας και την βασιλείαν των ουρανών εις τούς άγνους και τούς άναμαρτήτους. Προς το κήρυγμα τουτό και προς το βάπτισμα, κατά το κριστικόν έτος της ηλικίας Του, προσήλθε και ο Ιησούς εν της Γαλιλαίας. Ο Ιωάννης ήτο συγγενής Του εξ αίματος, άλλ' αϊ περιστάσεις αϊ βιωτικαί τούς είχαν χωρίσει τελείως. Ο Ιωάννης διήγαγε τον παιδικόν βίον αυτου εν τώ οίω του άγνού Ιερών, του πατρός του, εν τη πόλει Ιούδα, κατά την μεσημβρινήν έσχατιάν της χώρας του Ιούδα. Ο Ιησούς είχε ζήσει εις πλήρη άπομόνωση εν τώ εργαστηρίω του τέκτονος, εις την κοιλάδα της Γαλιλαίας. Όταν ήλθε κατά πρώτον εις τώσ όχθας του Ιορδάνου, ο μέγας Προδρόμος, κατά την ιδίαν αυτου έμφαντικήν και εις έπαναληφθείσαν μαρτυρίαν, δέν τον έγνώριζε. Και εν τούτοις, μολονότι ο Ιησούς δέν είχαν άκμήν άποκαλυφθή ως Μεσσίας εις τον μέγαν Προδρόμον, τον κηρύσσοντα την έλευσίν Του, έπήρχε κάτι τι εις το βλέμμα Του, κάτι εις το άναμάριτον κάλλος των τρόπων Του, κάτι τι εις το πάνδημον μεγαλείον της όψαός Του, όπερ έίληυσεν άμέσως την ψυχήν του Ιωάννου και έκκυριάρχησεν αυτης. Διά τούς άλλους ήτο άμάλακτος' άφήρει το προσωπειον των Φαρι-

σαίων μετ' άγανακτήσεως' αλλά προ της παρουσίας Έπεινού, όλη ή ύψηλοφροσύνη του καταπίπτει. Όπως όταν άπρόοπτος τις τρόμος σταματά την άχαλίωτον πησιν του άετου και τον ρίπτει με ένα πεπνυγμένον κρογμόν και με μαζωμένα τα πτερά εις το έδαφος, ούτω και προ έκαίνης της άγνότητος του άναμαρτήτου βίου, και προ της ύπεροχής της έσωτερικής ευδαιμονίας, ο άγριος Έρημίτης μεταβάλλεται εις εύπειθές και συνεσταλμένον παιδίον. Ο Ιωάννης έκοψε προ του άκηλιώτου ανθρώπου, προτου άναγκασθή ν' άναγνωρίση αυτον ως Θεόν. Προσεπάθησε μετ' έξσεως να «διακολλήσρ» τον σκοπόν του Ιησοφ. Αύτός, οστις είχε δεχθή τας έξομολογήσεις όλων των άλλων, μετ' σεβασμού τόφρα και ταπεινός ποιείται την ιδίαν αυτου έξομολόγησιν. «Εγώ χρείαν έχω υπό σου βαπτισθήναι, και συ έρχει προς με;» Η απάντησις αυτη περιλαμβάνει τούς δαυτέρους λόγους, υτις απάφεται ειπόν ο Ιησούς, και άποτελεί τας πρώτας λέξεις της διδασχής Του ενώπιον πολυαριθμού κοινού: «Άφες άρτι» ούτω γάρ πρέπον έστιν ήμιν κληρώσαι πᾶσαν δικαιοσύνην». «Θέλω ράνει έπάνω σας καθαρόν ύδωρ και θέλω σās καθαρίσαι» (Ιεζ. 36, 25), τοιοϋτο φαίνεται να ήτο το κήρυγμα του Ιωάννου προς τούς άμαρτωλούς, οτινες μετενόουν ειλικρινώς. «Αλλ' αν ούτως είχε το πράγμα, διατί ο Κέριος ήμωδν δέχεται το βάπτισμα από τας χείρας του δουλου του; Οι ίδιοι λόγοι Του μάς λέγουν, το διατί ήθελε να πληρώση πᾶσαν δικαιοσύνην, ύπεδαινωμένην παρά του Θεου. Δέν έδέχεται το βάπτισμα ως συνεπείαν έξομολογήσεως, διότι ήτο άναμάριτος, και υπό τοιαύτην έποψιν, προτου μάλιστα τον άναγνωρίση ως Χριστόν, ο Βαπτιστής σαφώς υπέδειξεν, ότι ή τελειή αυτη ήτο ως προς αυτον έξαιρετική. Το έδέχθη ως έπισυρωτικόν της άποστολής του μεγάλου Προδρόμου του, ως ώρατον σύμβολον του ήθικου έξαγγελισμού και ως ταπεινόν έγκαίνιον της διδασκαλίας του, ήτας δέν ήλθε να καταστρέψη τον νόμον, άλλα να πληρώση αυτον. Αϊ ίδιοι λέξεις του άποκρούσων πᾶσαν ένδεχομένην παρερμηνείαν. Δέν λέγει «όφείλω», άλλα «πρέπον έστιν ήμιν». Δέν λέγει «χρείαν έχω βαπτισθήναι» ούδέ λέγει «χρείαν ούκ έχεις βαπτισθήναι υπό έμου», άλλα «άφες άρτι». Το βάπτισμα τουτό είναι αληθώς βάπτισμα μετανοίας. Ούτως ο Ιησούς καταβυθίσθη εις τα ύδατα του Ιορδάνου, «προσευχόμενος» — όπως τώσον χερματηριστικώς προσθέτει ο Λουκάς — και τότε έδόθη άνωθεν το σημεσίον, ότι Αύτός ήτο «ο μέλλων να έλθρ». Από τούς σχισθέντας ουρανοϋς το Πνεύμα το Άγιον κατέβη εν ειδει άπτινοβόλου περιστεράς και έπτερώγισεν υπέρ την κεφαλήν Του και φωνή έγνεστο λαλοϋσα εις τα όφρα του Βαπτιστου: — Ούτως έστιν ο Υιός Μου ο άγαπητός, εν φ ηνδόκησα.

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΣΤΟΙΧΕΙΘΕΤΑΙ

Ένα γνωμικόν λέγει, ότι τρία είναι τα μεγαλύτερα στοιχεία της φύσεως: ή φωτιά, το νερό και ή γυναίκα. Χωρίς να θέλω να διαμφισθητήσω την όρθότητα του γνωμικού αυτου και χωρίς να φοβηθώ μήπως μειώσω την βαρύτητα του, προσθέτω ως συμπλήρωμα και κάποιον άλλο στοιχείον λησμονηθέν, όχι μικρότερος αξίας: το τέταρτον αυτό στοιχείον είναι οί στοιχειοθέται. Σās όρκίζομαι, ότι κι' αυτοί είναι ένα από τα φοβερώτερα στοιχεία, με μόνην την διαφοράν, ότι τα άποτελέσματα της δράσεώς των δέν είναι γενικωτέρας φύσεως, άλλα περιορίζονται εις κύκλον στενόν, όπως είναι ο κύκλος των δημοσιογράφων. Τας καταστροφάς, που προξενούν ή φωτιά στα σπίτια, το νερό στα χωράφια και ή γυναίκα σ' ής καρδιάς μας και στα βαλλάντια, τας ίδίας καταστροφάς προξενούν και οί στοιχειοθέται στα χειρόγραφα, άλλοιοϋντες πολλάκις, όχι πλέον λέξεις, άλλα και φράσεις ολοκληρούς, εις τρόπον, ώστε ο γράφων ν' άμφιβάλλη περι της πατρότητος του έργου του. Είναι άναριθμητοί οί άθλοι των στοιχειοθετών και ποικίλουσιν διάλόγως της φαντασίας των. Εν τώ προσώπφ των ή χειρουργική έπιστήμη προ πολλού έχει φθάσει εις το ύψος της άποστολής της!

Όταν εις ένα χειρόγραφον εύρεθί τίποτε το δυσανάγνωστον, ο στοιχειοθέτης δέν τά χάνει, δέν άπελπίζεται. Κόμνει μίαν έκκλησιν προς την φαντασίαν του και στοιχειοθετεί άκούραστα, οτι του καταβίη. Μιμείται τον Άλέξανδρον: κόπτει τον γόρδιον δεσμόν, τον όποιον δέν μπορεί να λύση. Ποραβέτω μερικά παραδείγματα, προς άπόδειξιν των γραφομένων μου:

Σε μία ραχοϋλα του βουνοϋ βρακόδς ξενητευμένος παίζει τον μάγο του αϋλό...

Ο στοιχειοθέτης όμως, έμπνεόμενος από έμπρηστικόν ιδέας, μετέβαλε τον «αϋλό» εις «δαυλό», κατακούσας με άναλησίαν Νέρωνος τον άτυχή ποιητήν με το χειρόγραφόν του!

Από λαϊκό διήγημα: «ο άθλιος είχε πιει τόσο πολύ, ώστε ήτο άδύνατον να υποφέρη εκσίνη την δυσωδίαν των νώτων του!» Από τότε, άρρά γε, το δουζικο έπηρωάζει να νώτα του ανθρώπου; Όλα αυτά τα κάμει ή παραλείψις του γραμματος χ, δηλαδή άντι να γραφή «χνώτων του», έγράφη νών «νώτων» του!

«Ω άνθρωπε! μη λησμονής, ότι είσαι κινήτος!» Τί κριμα; κ' έγώ να νομίζω τώσον καιρόν, πώς είμαι καρφωμένος! Εϋλογημένα στοιχειοθέτα, το «θητός» γίνεται ποτέ «κινήτος»;

Από χρονογράφημα έφημερίδος «μου είπε με ύφος ανθρώπου, έμπεποτισμένου με τα τεμάχια του συγχρόνου πολιτισμού», άντι με τα «νάματα!» Βρέ τον κακομοιρη τον σύγχρονο πολιτισμό!

Έπέρασες άγρίως κάτω από την μάχητρα του στοιχειοθετου και μετεγράφη εις μύρια «τεμάχια!» Σε καλό του! μήπως ενόμιος, ότι ο πολιτισμός μοιάζει την πηττα του άγίου Φανουρίου και μπορεί να την κόπη κατά βούλησιν:...

Έγνώρισα κάποιον στοιχειοθετήν, ο όποιος είχε μεγάλην μανίαν με τας περισπωμένας!

Μακρά παραλήγουσα προ βραχίας ληγοϋσης, περισπᾶται! Κολοκύθια με την ρίγανη: όλα αϊ λέξεις και όλα τα ρήματα περισπᾶνται. Ταϋτα λέγει Κώστας ο «περισπᾶμενος»!

Είναι το έπιθετόνιου, με το όποιον μπορείτε να τον εύρατε, αν και; καθώς μανθάνω, τώρα τελευταίως περισπᾶται και ο ίδιος εις άναζητήσιν συζέγου!

Είμαι περίεργος να διω, αν με την τελευταίαν καινοτομίαν — και γάρ προσελήφθησαν και στοιχειοθετίδες — θα επέλθη κάποια καλλιτέρευσις ή θα διπλασιασθούν τα λάθη των στοιχειοθετών, προσηλουμένων ολοκληρωτικώς εις τούς συνδέσμονς και τας συζυγίας!

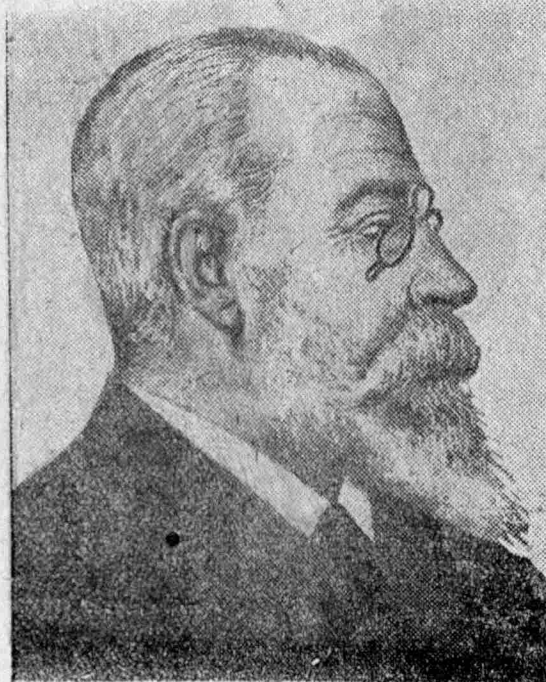
Εν τοιαύτη περιπτώσει, σās είδοποιώ, κύριοι στοιχειοθέται, ότι εν τώ προσώπφ μου θα έχετε πάντοτε ένα προθυμότατον «διάδοχον»!

Στο διάβολο! έκαμα κ' έγώ λάθος! σιάξτε το, παρακαλώ, και κάμετέ το «ανάδοχον»!

Και μία τελευταία παράκλησις: έφιστώ την προσοχήν σας επί της ύπογραφής μου, ώστε να μη μεταβληθί εις «ρέπανος» ή «δρέπανος» ο ΤΕΡΠΑΝΟΣ

Ο Πολωνός πρωθυπουργός Ιωάννης φόν Κουσαρζέβσκη.

Ο άποθανών άντιπρόεδρος της Αυστριακής βουλής Περνεροτοφφερ.

ΦΩΤΑ ΚΑΙ ΧΑΡΕΣ !

Ἡ Αὐγή— ἔτσι τὴν ἔλεγον, μὰ στ' ἀληθινὰ τὸ πρόσωπόν της ἔλαμπε σὰν μιὰ ὄμορφη ἀνοιξιάτικη αὐγή — κάθεται κοντὰ στὸ παράθυρο, ποῦ βλέπει στὴ θάλασσα, καὶ μὲ λαχτάρα ἀκούει τὴν βοή, ποῦ κάμουν τὰ κύματα, ποῦ σποῦν ἀγριεμμένα στὸ ἀκρογιάλι. Κάτι προσπαθεῖ μὲ κόπο νὰ διακρίνη μέσα στὸ ἄγριο σκοτάδι τῆς νύκτας, κάτι περιμένει, μὰ δὲν βλέπει, παρὰ ἓνα τρεμουλιά-ρικο φῶς, ποῦ μισολάμπει στὴν πλώρη τῶν καραβιῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀραδιάσμενα ἔκει στὸ λιμανάκι. Μὰ τί ἔχει ἡ ὄμορφη κοπέλλα καὶ ἓνα δάκρυ λάμπει καὶ ἀγοκυλᾷ στὸ βελουδένιο τῆς μάγουλο ; Σὰν τί καὶ μὲς μεγάλες νὰ τὴν δέρον ;

Εἶναι παραμονὴ τῶν Φώτων καὶ στὸ ὄμορφο χωριουδάκι ὅλοι ἐτοιμάζονται γιὰ τὸ μεγάλο πανηγύρι τοῦ ἀγιασμοῦ τῶν νερῶν. Τὰ παλληκάρια, μαζευμένα στὰ παραλιακὰ καφενεῖα, συζητοῦν καὶ περιμένουν νὰ ξημερώσῃ, γιὰ νὰ δεῖξουν τὴν παλληκαριά τους, γιὰτὶ ἕφενος κάθε ἓνα ἔχει πεποίθησι σ' αὐτὴν. Λεῖπει τώρα ὁ Τώνης, τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ χωριοῦ, ποῦ κάθε χρόνο μὲ τὸ πρῶτο βούτηγμα περνοῦσε ὅλους καὶ ἀρπαζε τὸν Σταυρό. Χαρὰ βασιλεύει σ' ὅλα τὰ σπίτια, ὅλοι ξαγρυπνοῦν καὶ περιμένουν ν' ἀκούσουν τῆς καμπάνης, γιὰ νὰ τρέξουν στὴν ἐκκλησιά καὶ νὰ παρευρεθοῦν στὴ βάπτισι τοῦ μεγάλου Ἀνθρώπου !

Μόνον ἡ Αὐγή, καθισμένη ἔκει στὸ παράθυρο, νοιώθει λύπη, λύπη βαθειά, γιὰτὶ θυμᾶται ! Θυμᾶται τὴν περασμένη της εὐτυχία ! Θυμᾶται τὸν καιρὸ, ποῦ πρωτογνώρισε τὸν Τώνη, τὸν λεβέντη ναύτη, τὸν γυιὸ τοῦ Καπετάν-Πέτρου, τοῦ γερολύκου τῆς θάλασσας, πῶς τοῦ χάρισε ὅλη της τὴν καρδιά ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποῦ τὸν εἶδε, μὰ τὸ εἶχε μυστικὸ ἀπ' ὅλους, πῶς κ' ἐκεῖνος τὴν ἀγάπησε

μὲ μιὰ ἀγάπη μυστικιά καὶ πῶς πέρουσι, σὰν σήμερα, γυρνώντας τὸν Σταυρό, ποῦ τὸν εἶχε πιάσει πάλιν ὁ ἴδιος, στὰ σπίτια γιὰ προσκύνημα, εἶπε στὴ μάνα της, πῶς τὴν ἀγαπᾷ καὶ πῶς τὰ ἐρχόμενα Φῶτα θὰ τὴν κάμῃ τιμημένο στεφάνι του ! Θυμᾶται ἀκόμη πῶς, ὅταν τὰ καίκια ἐτοιμάσθηκαν νὰ φύγουν καὶ πῆγε νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ, τῆς εἶπε μὲ ἀγάπη νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ προικιά της τώρα ποῦ θὰ λείπῃ καὶ νὰ μὴ λυπᾶται, γιὰτὶ δὲν θ' ἀργήσῃ ν' ἀλθῆ καὶ πῶς ἔκεί στὴν ξενιτεία θὰ δουλεύῃ γι' αὐτὴν καὶ θὰ ζῆ μόνον μὲ τὴν ἐνθύμησί της !

Μὰ ἔφυγε γιὰ νὰ μὴ ξανάλθῃ πειά ! Καὶ τώρα ἡ ἀμοιρη νυφούλα συλλογᾶται καὶ δακρύζει γιὰ τὴ χαμένη της εὐτυχία !

Ξημερώνει ! Ἡ καμπάνης σιγὰ-σιγὰ χύνουν τὸν ἀντίλαλό τους τριγύρω. Πλήθος πολὺ μαζεύεται στὴν παραλία. Γέροι καὶ γεγῆς ἔρχονται ἀργὰ-ἀργὰ καὶ ζητοῦν νὰ τοποθετηθοῦν στῆς καλλίτερες θέσεις. Παιδάκια χαρούμενα καὶ γελαστὰ τρέχουν δεξιά καὶ ἀριστερά, καὶ προσπαθοῦν νὰ περάσουν ἔμπρός, σπρώχνοντα τοὺς μεγάλους. Κοπέλλες λυγερὲς στέκονται μαζευμένες, βλέπουν τὰ παλληκάρια, ποῦ ἔκεί στὴν γραμμὴ μισογυμνωμένα περιμένουν νὰ δοθῆ τὸ σύνθημα, καὶ κρουφομιλοῦν γι' αὐτά. Ὅλην αὐτὴν τὴν κίνησιν τὴν παρακολουθεῖ ἡ Αὐγή μὲ δακρυσμένο μάτι καὶ σπαραγμὸ ψυχῆς. Ἐξαφνα ξεπετιέται ! Πέρα ἔκεί στὸν ὁρίζοντα διακρίνει ἓνα ἄσπρο σημαδάκι. Κάτι τὴν ἐλκύει ἔξω, θέλει καὶ αὐτὴ νὰ παρευρεθῆ στὴν θεία τελετή.

Σηκώνεται, ρίπτει ἓνα σάλι στοὺς ὄμους της καὶ τρέχει βιαστικὴ ν' ἀναμιχθῆ μὲ τὸ πλήθος. Νὰ καὶ ἡ ἰσρὰ συνοδεία φάνηκε ἀπὸ τὸν μεγάλο δρόμο ! Ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ, κρατώντας τὸν Σταυρό, καὶ οἱ ψάλται μπαίνουν σὲ μιὰ βάρκα καὶ ἀπομακρύνονται λιγάκι ἀπὸ τὴν παραλία. Μὰ καὶ τὸ ἄσπρο σημαδάκι, ποῦ εἶδεν ἡ Αὐγή, ὀλονέν πλησιάζει. Τώρα ἔγινεν αἰσθητὸ καὶ ἀπὸ τὸ πλήθος καὶ ὅλοι μὲ ἀπορίαν ἐρωτοῦν :

- Τίνος νᾶναι αὐτὸ τὸ εὐμορφο καράβι, ποῦ φαίνεται νᾶρχεται βιαστικὸ ;
- Καὶ ἀπαντοῦν, ὅσοι εἶναι βέβαιοι, ὅτι δὲν λείπει κανένα ἀπὸ τὰ χωριανά τους.
- Θᾶναι ξένο, πρᾶστικὸ.

Ἡ ἀγορὰ τοῦ Κιέβου.

Μὰ τὸ καράβι κατεβάζει τὰ πανιά του καὶ φαίνεται ἔτοιμο ν' ἀγκυροβολήσῃ στὸ μικρὸ λιμανάκι τοῦ χωριοῦ. Τώρα ὅλοι εἴμποροῦν νὰ διαβάσουν καθαρὰ τὸ ὄνομά του. Μὲ ὄραϊα χουσᾶ γράμματα εἶναι γραμμένη στὴν πλευρά, ποῦ φαίνεται ἀπὸ τὴν παραλία, ἡ λέξις : « Αὐγή » !

« Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίζομένου σου, Κύριε », ἀκούεται νὰ ψάλλῃ ὁ παπᾶς καὶ μαζὶ μὲ τὸν Σταυρό, ποῦ ρίχνει, πέφτουν κάμμιὰ δεκαπενταριά παλληκάρια στὴ θάλασσα καὶ κολυμποῦν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σταυροῦ. Ὅλοι μὲ ἀγωνίαν τὰ παρακολουθοῦν.

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνας παφλασμὸς ἀκούεται μέσα στὰ νερὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ξένου καραβιοῦ. Κάποιοι πέφτει στὴν θάλασσα. Θᾶναι κανένας ναύτης, ποῦ θέλει νὰ διεκδικήσῃ τὸν Σταυρὸ ἀπὸ τοὺς χωριανούς. Ἀφρίζουν αὐτοὶ ἀπὸ θυμὸ καὶ κολυμποῦν μὲ πειρὸ μεγάλη λύσσα. Μὰ ὁ ξένος τοὺς προλαμβάνει καὶ τώρα κολυμβᾷ ἀργὰ πρὸς τὴν ἀκτὴν, διότι εἰς τὸ ἓνα χέρι κρατεῖ περήφανα ὑψωμένο τὸ σύμβολο τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, τὸν Σταυρό !

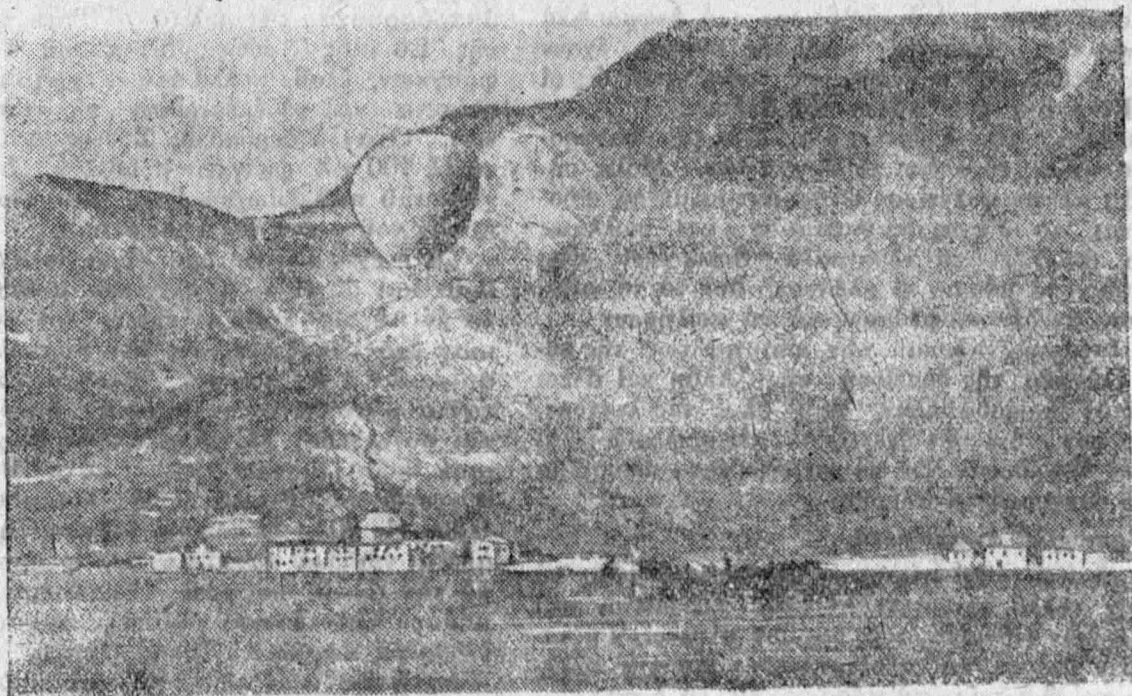
Ὅλοι μὲ περιέργειαν περιμένουν νὰ ἴδουν τὸν ξένον, μὰ μόλις αὐτὸς βγαίνει στὴν ξηρὰ, ἀκούεται μέσα ἀπὸ τὸ πλήθος μιὰ φωνή, φωνὴ χαρᾶς μισοπνιγμένης ἀπὸ τὴν συγκίνησιν :

- Ὁ Τώνης μου !
- Καὶ ὅλοι οἱ χωριανοὶ ψιθυρίζουν :
- Ὁ γυιὸς τοῦ Καπετάν-Πέτρου !

Ναί, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Τώνης, ὄχι πλέον ναύτης, ἀλλὰ καραβοκύρης τῆς « Αὐγῆς », ποῦ ἔλειπεν ἓνα ὀλόκληρο χρόνο, μὰ δὲν παράβηκε τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ ἦλθε ἀνήμερα τῶν Φώτων, διὰ νὰ φέρῃ πλοῦτη, χαρὰ καὶ εὐτυχία στὴν καλὴ του.

Τὸ σπίτι τῆς καλῆς κόρης ἀντιλαλεῖ ἀπὸ γέλια καὶ χαρῆς. Ὅλο τὸ χωριὸ πανηγυρίζει τὸν ἐρχομὸ τοῦ Τώνη καὶ τὴν ἔνωσί του μὲ τὴν πανώρη Αὐγή καὶ ὅλοι τοὺς ραίνουν μὲ λούλουδα καὶ τοὺς εὐχονται παντοτεινὴ ἀγάπη καὶ εὐτυχία.

Κατοπευτικὸν ἀεροπλάνον, ἀνυψούμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΤΑ ΕΝΕΧΥΡΟΔΑΝΕΙΣΤΗΡΙΑ

Ἡ πόλις μας ὀλοὴν εἰσρχομένη εἰς τὴν τελειότητα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀναπτύξεώς της, ἀποκτᾷ ὅσον οὐκ ἔστιν ἄλλο παρὰ τὸ ἐνεχυροδανειστήριόν της, ὅπως ἐγράφη πρὸ ἡμερῶν. Ἀλλὰ, τί εἶναι, πῶς λειτουργεῖ τὸ δημοσίαις ὠφελείας τοῦτο ἴδρυμα; Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, θὰ παρασχωμεν ἀκριβῆ περιγραφὴν ἐνὸς τῶν ἐν Εὐρώπῃ λειτουργούντων τοιούτων.

Ἐδρεύει εἰς τὸ σημαντικώτερον κέντρον τῆς πρωτευούσης καὶ συγχάζεται ἀπὸ χιλιάδας κόσμου, ὃ ὁποῖος προσφύγει εἰς αὐτό.

Εἰς εὐρείαν αἰθρῶσαν εἰκοσιν ὑπάλληλοι ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν προσαγομένων ἐνεχύρων, ὁρίζεται ὑπ' αὐτῶν τὸ παρεχόμενον ποσόν, τίθεται ἐπὶ τοῦ ἐνεχύρου μικρὸς χάρτινος πίναξ, δηλώνων τὴν ἡμέραν τῆς παραδόσεως, τὴν ἀξίαν του καὶ τὸ δανεισθὲν ποσόν καὶ παραδίδεται εἰς ἄλλον ὑπάλληλον ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀποθήκῃ. Εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἐκτὸς τοῦ κεντρικοῦ, λειτουργοῦν καὶ ἄλλα τέσσαρα παραρτηματικά, καθ' ὅλην δὲ τὴν χώραν καὶ ἐξέτασιν τῆς περιφέρειας τῶν πενήκοντα, μὲ ἐτήσιον προϋπολογισμόν 100 ἑκατομμ. φρ. Τὰ ἐνεχυροδανειστήρια πάντοτε εἶναι κοσμοβριθῆ ἀπὸ ποικίλων ἐξ ὧν τῶν τάξεων κόσμου.

— Μερικοὶ ἀριθμοί.

Λέγομεν δὲ ποικίλον κόσμον, διότι πρέπει νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον, παραπλεύρως τοῦ εὐτελοῦς ἐπιπέλου ἢ συνήθους ἀντικειμένου αἰσθητικῶς πτωχῶ ἢ βιοπαλαιστοῦ, ἐκτίθεται καὶ περιδέραιον ἢ ἄλλο κόσμημα, 100 ἢ 200 φρ. ἀξίας, δακτυλίδια ἀδαμάντινα μεγάλης ἀξίας, ὠρολόγια βαρύτερα ἀριστοκρατῶν τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας. Πρὸ πάντων ὠρολόγια. Ὑπελογίσθη, ὅτι τὸ κεντρικὸν καὶ τρία ὑποκαταστήματα τῶν Παρισίων, κατ' ἔτος δέχονται ἐπὶ ἐνεχυροδανεισθῶν 350 χιλ. ὠρολόγια, ἢτοι, 1000 ἡμερησίως, 40 καθ' ὥραν, καὶ σχεδὸν ἐν ὠρολόγιον κατὰ λεπτόν. Ἡ ἐνεχυρίασις γίνεται πάντοτε δι' ἐν ἔτος, τὸν δὲ δέκατον τρίτον μῆνα, ἐν τῷ ἐνεχυριασθῶν ἀντικείμενον δὲν ζητηθῆ, καλεῖται, ἐκ δὲ τῆς ἀξίας του κρατεῖται ὁ τόκος καὶ τὸ ὑπόλοιπον κρατεῖται εἰς τὸ ταμεῖον, ἕως ὅτου ὁ δανεισθεὶς ἢ οἱ συγγενεῖς

Ὁ ταξίαρχος φὸν Λόσπεργ, διορισθεὶς εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀυτοκράτορος.

του εὐραθῆσαι καὶ τοῖς παραδοθῆ τὸ ἐν λόγῳ ποσόν.

Παρατηρήθη, ὅτι μεταξὺ τῶν δακτυλίων τῶν πτωχῶν πολλοὶ ἐκ τῶν ἐνεχυριαζομένων εἶναι δακτυλίοι ἀρραβῶνων. Ὅταν δὲ μία πλουσία κυρία ἠθέλησεν νὰ μάλῃ τὴν ἀξίαν ἀντιπροσωπεύουν τοιοῦτοι δακτυλίοι, εἰς τὸν πτωχὸν καὶ νὰ ἀποδώσῃ τοὺς δακτυλίους εἰς τοὺς πτωχοὺς κατόχους τῶν, ἔλαβεν ἀπάντησιν, ὅτι ἀπηρτίετο πρὸς τοῦτο ποσόν 500 χιλ. περίπου φράγκων.

— Πλούσιοι καὶ πτωχοί.

Τὸ μέγαρον τῆς κεντρικῆς διευθύνσεως, καθὼς καὶ τὰ παραρτήματα αὐτοῦ, εἶναι κυριολεκτικῶς κολοσσοί, ἐξέχοντες ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων ὠραίων κτημάτων. Ἐκτισμένα μὲ ὄλην τὴν τελειότητα τῶν ἀντισεισμικῶν καὶ τῶν κατὰ τῆς περκαϊᾶς μέσων, διαρροῦνται εἰς ἀπεράντους αἰθούσας καὶ στερεώματα ἄλλα διαμερίσματα, εἰς τὰ ὅποια μηχανικὰ καὶ τελείως ἀπαραβίαστα μεταλλικὰ κιβώτια περικλείουν τὰ μεγάλης ἀξίας κοσμήματα ἢ ἄλλα πολύτιμα ἀντικείμενα. Εἰς ἄλλας αἰθούσας φυλάσσονται ραπτομηχαναὶ ἢ ἄλλαι ἐπιπλοσκευαί, ἀπολυμαινόμεναι εἰς ἀπολυμαντικὸς φούρους, πρὶν ἢ λάβουν τὴν θέσιν των εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον. Ὑπὲρ τὰ 12 ἑκατομμύρια διάφορα ἀντικείμενα περιλαμβάνει τὸ κεντρικὸν ἐνεχυροδανειστήριον. Δέκα πέντε χιλιομέτρων ἔκτασιν κατέχουν μόνον τὰ ταμειακὰ ὑπόγεια τοῦ κεντρικοῦ ἐνεχυροδανειστήριου.

Μὴ νομίσετε δὲ, ὅτι τὸ ἐνεχυροδανειστήριον ἐπισκέπτονται μόνον πτωχοὶ ἢ ἄλλοι ἀπόκληροὶ τῆς τύχης. Καὶ οἱ εὐπορώτεροι εἰσοδηματῖαι, τραπέζιται ἢ μεγαλέμποροι καταφεύγουν εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον, ὡσάντις ἔχουν ἀνάγκην προχείρου τινὸς ποσοῦ. Εἰσάγονται εἰς τὸν γενικὸν διευθυντὴν, δηλώνουν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς των καὶ ἐκτελεῖται ἡ αἰτησίς των μὲ μεγάλην μυστικότητα. Ἐπάνω εἰς τὰ ἐκτεθειμένα ἐνεχῦρα μόνον ἀριθμοὶ δηλώνονται, δι' αὐτῶν δὲ εἰς σχετικὸν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει μόνον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ, εὐρίσκεται τὸ ὄνομα τοῦ δανειζομένου.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατατεθειμένων ἐνεχύρων ποικίλλει ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς. Ὁ μεγαλειότερος αὐτῶν ἀριθμὸς παρουσιάζεται κατὰ τοὺς μῆνας Δεκεμβρίου καὶ Ἰουλίου, κατὰ τὸν πρῶτον, ἐνεκα τῶν ἐορτῶν καὶ κατὰ τὸν δευτέρον, ἐνεκα τῆς πρὸς τὴν ἐξοχὴν ἀγάπης καὶ τῆς ἀπαιτουμένης δι' αὐτὴν δαπάνης. Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν δύο τούτων λόγων, πόσα καὶ πόσα ἄλλα θὰ ἤκουε κάνεις, ἐν τὰ ἐκτεθειμένα ἐκεῖ ἐνεχῦρα ὠμίλου ποτέ;

— Σκηναὶ καὶ ἐπεισόδια.

Δαδεναστὲς συμπαθητικὸ κοριτσάκι παρουσιάζεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐνεχυροδανειστήριου, καταθέτον κομψὸν χρυσοῦν ὠρολόγιον. Ὁ τμηματάρχης λέγει σοβαρῶς στὸ παιδί:

— Δὲν μπορεῖς, μικρὸ μου, τίποτε νὰ πάρης, ἐν δὲν ἔχωμεν τὴν συγκατάθεσιν τῶν γονέων σου.

— Τί λέγετε, κύριε; Ἡ μητέρα μου πέθανε χθὲς τὴν νύκτα καὶ ὁ πατέρας φυλάγει στὸ σπίτι μὲ τὸ χρέμα, ποῦ θὰ μὲ δώσετε, θὰ κανονίσωμεν τὴν κηδεῖαν.

Καὶ τὰ δάκρυα ἐπλημμύρησαν τὰ ἐκφραστικὰ ματάκια του. Τοιαύτας τραγικῶς σκηναὶς ἔχουν ἀπαθανάτισαι πίνακες διασημῶν ζωγράφων, ὡς οἱ τοῦ Ἐὐλμπουχ, τοῦ Ἀδλερ καὶ ἄλλων.

Πολλάκις καὶ ἡ ἀστυνομία διὰ τῶν ἐνεχυροδανειστηρίων εὐκολύνει τὸ ἔργον της. Μόλις σημειωθῆ κλοπὴ πολυτίμου τινὸς ἀντικειμένου, εἰδοποιεῖται τὸ ἐνεχυροδανειστήριον καὶ πολλάκις τοῦτο ἀποδίδει τὰ κλοπιμαῖα, διότι ἐκεῖ, οὐχὶ σπανίως τὰ φέρουν οἱ κλέπται, διὰ νὰ τὰ καταθέσουν, ἐν δὲν προφθάσων νὰ τὰ πωλήσων.

Αἱ ἱστορικαὶ κλοπαὶ τῶν κοσμημάτων τῆς κυρίας Οὐμπέρ, τῆς δουκίσσης τῆς Ἀλβῆ καὶ ἄλλαι τοιαῦται ἐξηκριβώθησαν, καθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας των, διὰ τῶν σχετικῶν πληροφοριῶν, αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν διὰ τὰ κατατεθέντα κλοπιμαῖα εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον.

— Προσεφιλῆ ἀντικείμενα.

Συμβαίνει, οὐχὶ πάντοτε, τὰ κατατεθέντα νὰ μένουν πολλά, πάρα πολλά ἔτη. Πρόκειται περὶ προσεφιλῶν ἀνθυμίων, τῶν ὁποῖων οἱ πτωχοὶ κάτοχοι δὲν θέλουν νὰ τὰ στερηθοῦν διὰ τῆς πωλήσεως καὶ διὰ τοῦτο τὰ φέρουν εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον. Ἐνα δέμα παρέμεινε ἐπὶ ἑκατὸν κατὰ σιγρὰν ἔτη, κατ' ἔτος ἀνανεούμενον τοῦ τόκου. Προσεκλήθη, ἐπὶ τέλους, ὑπὸ τῆς διευθύνσεως

Ἡ Α. Α. Υ. ὁ Διάδοχος τῆς Τουρκίας ΒΑΧΙΔΕΔΔΙΝ Ἐφέντης.

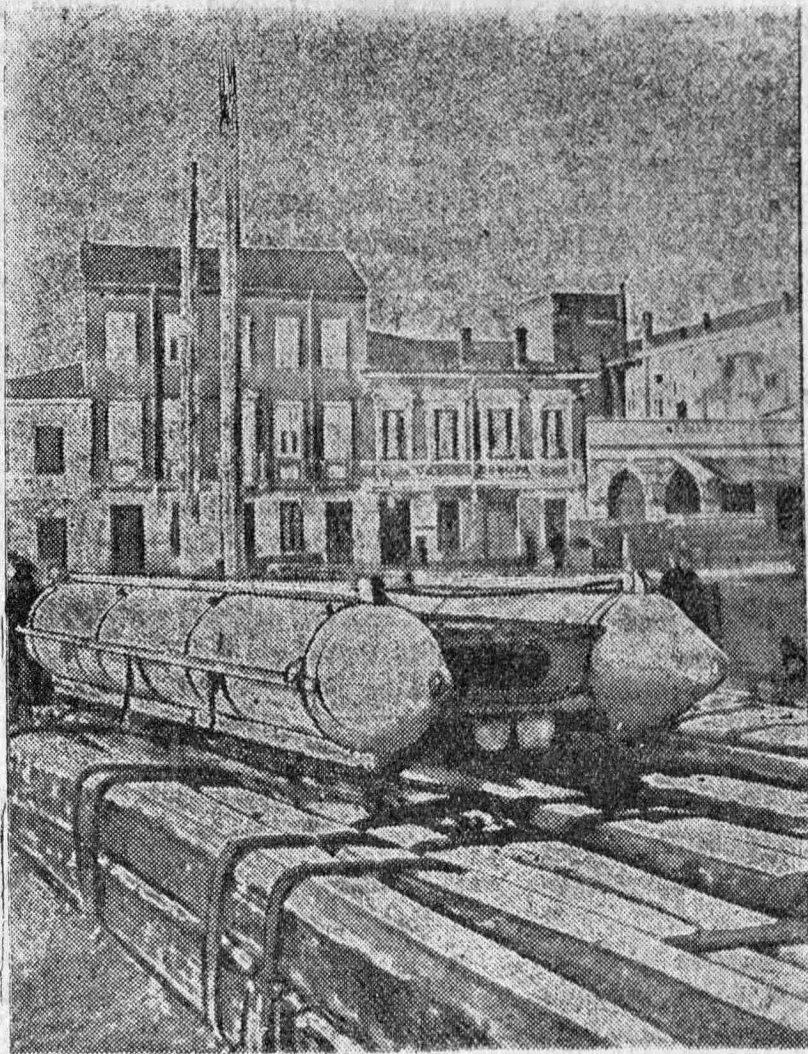
ὁ κύριός του. Ἦτο πτωχὴ ἐργάτις καὶ ἐρωτηθεῖσα διατί δὲν παραλαμβάνει τὸ δέμα της, τὸ ὁποῖον, ὡς μὴ ἔχον μεγάλην ἀξίαν, πληροῦνε ἐτησίως ἄδικον τόκον, ἀπήνησεν: «Εἶναι, κύριοι, τὰ τελευταῖα ἐνθύμια τῆς μητέρας μου, ποῦ ἀπέθανε, καὶ δὲν θέλω νὰ τὰ στερηθῶ, ἀλλὰ δὲν μὲ περισσεύουν χρήματα διὰ νὰ τὰ πάρω πίσω.» Ἡ διεύθυνσις, συγκληθεῖσα, τῆς τὰ ἐχάρισεν. Ἦσαν ταῦτα ἕνα φακιόλι σύνηθες, μὴ ἐμπροσθέλλα καὶ ἕνα ζευγάρι εὐτελῆ ματογυάλια.

— Ποῖα δὲν ἐμποιοῦνται.

Τῷ 1789 ὁ βασιλεὺς, πληροφορηθεὶς, ὅτι πολλὰ πτωχῶν οἰκογενειῶν ἐνεχῦρα συσσωρεύθησαν εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον, διέταξεν, ὅπως διὰ 300 χιλ. λιρῶν ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ του ταμείου ἐπιστραφῶσιν εἰς τοὺς κυρίους των τὰ ἀναγκαιότερα εἰς τὴν οἰκιακὴν χρῆσιν ἐκ τῶν καταθεμάτων τούτων. Καὶ κατὰ τὴν πολιτροκίαν τῶν Παρισίων, τῷ 1871, ἐνεκα τῆς ἐπικρατούσης τότε μεγάλης πενίας, ἐξαντληθέντων ὧν τῶν ἄλλων, εἶχον ἐνεχυριασθῆ καὶ αὐτὰ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἀσπρόρουχα τῶν πολιτῶν. Τότε τὸ Σωματεῖον τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, διὰ ποσοῦ ἐνὸς ἑκατομμ. φράγκων, ἔλαβε πολλὰ ἀπὸ τὰ χρήσιμα αὐτὰ ἀντικείμενα καὶ τὰ ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς δικαιούχους των. Ὅταν ὁ ἀεροπόρος Σάντος Δουμόν ἐκέρδιε τὸ ἐξ 100 χιλ. φράγκων βραβεῖον, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πηδαλιουχομένου, προσέφερεν ὅλον τὸ ποσὸν τοῦτο διὰ τὸν ἴδιον σκοπόν.

Τὰ ἐνεχυροδανειστήρια εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθοῦν καὶ ὡς εἶδος ἐθιολογικῶν μουσείων. Ἐπειδὴ τὰ ἐν αὐτοῖς ἐνεχυριαζόμενα καὶ κάποιαν σημασίαν ἔχοντα, ἐξαιρετικῶς δὲν πωλοῦνται, ὅσοιδήποτε καὶ ἐν μείνον ἀξήτητα, παρουσιάζουν ταῦτα μίαν ζωντανὴν ἱστορίαν διαφόρων ἐποχῶν καὶ συνθημάτων. Εἰς τὸ κεντρικὸν ἐνεχυροδανειστήριον τῶν Παρισίων εἶναι κατατεθειμένη παρὰ συγγενῶν τοῦ Ρισελιέ καρφίς λαϊμοδέτου, πρὸ 78 ἐτῶν, εἰς ἄλλο δὲ τοιοῦτο ἴδρυμα τῶν ἐν εὐρίσκειται νεμφικὸ αὐλικῆς κυρίας φρουστάνι, σύγχρονον μὲ τὴν ἀνωθι καρφίδα. Ἀμφότερα ρυθμοὶ καὶ μόδας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, παρουσιάζονται ὡς ἱστορικὰ κειμήλια. Ποῶς ξεύρει πόσας ἄλλας ἀσημνήσεις κρύπτουν καὶ μὲ ποῖον σποραγμὸν καρδίας τὰ ἀπαχωρήθησαν οἱ κύριοί των!

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πλωτοί τορπιλλοβλητικοί σωλήνες, λαφυραγωγηθέντες εν τῷ ἰταλικῷ λιμένι τοῦ Γράδου.

Γερμανικὸν προσδεδεμένον ἀερόστατον, ὑψωθὲν πρὸς κατόπτεισιν ἐχθρικῆς θέσεως.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΗΛΙΚΙΑ

Ἐρωτήσατε ὅ,τι θέλετε τὴν γυναῖκα· εἶναι πρόθυμος, ἐτοιμὴ νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ: περὶ τοῦ ὀνόματός της, τῆς καταγωγῆς της, τοῦ συζύγου της — εἰάν εἶναι ὑπανδρὸς — τῆς οἰκογενείας της, τῆς καταστάσεώς της, τῶν οἰκογενειακῶν αὐτῆς περιπετειῶν καὶ ἀτυχημάτων, εἰάν ὑπέσθη τοιαῦτα. Ὅλα θέλει σᾶς τὰ εἶπῃ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, ἀκριβεῖς, μετὰ πάρορησίας καταπληκτικῆς, χωρὶς οὐδὲν νὰ σᾶς ἀποκρύψῃ, καὶ ἂν ἀνόμη σᾶς βλέπῃ διὰ πρῶτην φοράν. Ἐν πρᾶγμα μόνον μὴ τολμήσετε νὰ τὴν ἐρωτήσετε: τὴν ἡλικίαν της. Ἐδῶ, εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ὀφείλετε νὰ σταματήσετε. Εἰς ὅλα ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέλθετε, ὄχι ὅμως καὶ εἰς τὰ ἄδυστα τῆς ἡλικίας.

Ἡ γυναῖκα οὐδέποτε καὶ ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ἄννοαί ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἡλικίαν της. Εἴτε ἐλευθέρᾳ εἴτε ὑπανδρὸς εἶναι, τηρεῖ πάντοτε τὴν μεγαλειτέραν ἐχεμύθειαν ἢ ἐχεμυθίαν — ὡς θὰ ἔλεγε γραμματιζούμενος — ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Οὐτε εἰς τὸν σύζυγόν της δὲν ἐμπιστεύεται τὸ μυστικὸν τῆς ἡλικίας της. Καὶ δὲν εἰπιτρέπεται ἀδιάκριτον ἔρευναν ἐν μέρους τοῦ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἡλικίας της.

— Νὰ λοιπόν, Ἀσπασία, ὅταν ἠρραβωνίσθημεν θὰ ἦσο κουλάχιστον 20 ἐτῶν· ὁ γάμος μας ἐγένετο μετὰ 2 ἔτη, ὥστε ἔχομεν 22· ὁ μέγας υἱός μας εἶναι 12 ἐτῶν καὶ ἐγεννήθη δύο ἔτη μετὰ τὸν γάμον μας, ὥστε ἔχομεν 24 καὶ 12=36· ὁ δευτέρος υἱός μας...

Ἄλλ' ἢ Ἀσπασία τὸν διακόπτει ἀποτόμως: — Ἀφῆσε, σὲ παρακαλῶ, τὴν ἀριθμητικὴν, διότι τὴν συχάινομαι ἀπ' αὐτὰ τὰ μηθησιακά μου χρόνια.

Καθηγητὴς τῆς ἱστορίας ἔλεγε: —

Γνωρίζω ἀρκετὰ λεπτομερῶς τὰς διαφόρους βιογραφίας ὄλων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, πότε ἐγεννήθησαν καὶ πότε ἀπέθανον· γνωρίζω, χωρὶς ὑπερβολὴν, δέκα χιλιάδας χρονολογίας· μόνον τὴν χρονολογίαν τῆς γεννήσεως τῆς συζύγου μου δὲν γνωρίζω καὶ δὲν θὰ τὴν μάθω ποτέ.

Οἱ Ἰεροκήρυκες, ὅταν ἐκφωνοῦν τὸν ἐπικήδειον γυναικός, ἀποφεύγουσιν, ἐν τῇ ἐξιστορήσει τοῦ βίου της, ν' ἀναφέρουν πότε ἐγεννήθη, ὄχι διότι, ὡς ἄνθρωποι διακριτικοί, δὲν θέλουσιν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ ἄδυστα τῆς γυναικείας ἡλικίας, ἀλλὰ διότι ἡ μακαρίτης παρέλαβε τὸ μυστικὸν μαζί της εἰς τὸν τάφον.

Ἡ ἀπόκρυψις τῆς ἡλικίας εἶναι θεσμὸς ἀπαράβατος, καθιερωθεὶς μετὰ τῶν γυναικῶν διὰ κοινῆς συμφωνίας καὶ εἰδικῆς συμβάσεως.

Καὶ αὐταὶ αἱ γράϊαι, ὅταν ἐρωτηθῶσι περὶ τῆς ἡλικίας των, ἀποφεύγουσιν τεχνηέντως καὶ ἐπιτηδειῶς νὰ δηλώσωσιν αὐτήν:

— Ζεῦρω κ' ἐγὼ παιδάκι μου! θυμοῦμαι πότε γεννήθηκα, ἀφοῦ δὲν θυμοῦμαι τί ἔφαγα χθές;

Ἐν ταῦταις, ὑπάρχουσι περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ γυναῖκα νὰ δηλώσῃ τὴν ἡλικίαν της. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ δήλωσις γίνεται μετὰ σημαντικῆς ἐκπτώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτῶν. Ἄν εἶναι πενήντα ἔτων, θὰ σᾶς εἶπῃ, ὅτι μόλις πρὸ ὀλίγου ἐπλησίωσα τὰ τριάντα. Τὰ δόντικα, βλέπετε, δὲν εἶναι διακριτικὸν σημεῖον τῆς ἡλικίας οὔτε τοῦ ἐός οὔτε τοῦ ἄλλου φύλου, ἀλλὰ μόνον τῶν ἀλόγων.

Ἄξιον σημειώσεως εἶναι, ὅτι ἡ ἀπαξ δηλωθεῖσα ἡλικία παραμένει πλέον στάσιμος. Πρῶξινικός ἐπὶ τῶν διαβατηρίων ὑπάλληλος ἔλεγε, δεικνύων κυρίαν:

— Αὐτὴ ἡ κυρία πρὸ δέκα ἐτῶν ἔλαβε διαβατήριον· εἰδήλωσε τότε, ὅτι ἦτο 25 ἐτῶν· αὐτὴν

τὴν ἡλικίαν λέγει, ὅτι ἔχει καὶ σήμερον, μετὰ δέκα ἔτη.

Ἄλλὰ πρέπει νὰ εἴμεθα καὶ ὀλίγον ἐπισεικείς. Οἱ ἔμποροι κάμνουσιν ἐνίοτε ἀναστολὴν πληρωμῶν, ὅσαρ εἰς τὴν ἐμπορικὴν γλῶσσαν λέγεται ἐγκυμὸς στάσις. Φαίνεται, ὅτι τοιαύτην ἐντιμὸν στάσιν κάμνει καὶ ἡ ἡλικία τῶν γυναικῶν.

Ταῦτα περὶ τῆς ἡλικίας τῶν ὑπάνδρων. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἡλικίαν τῶν κηρῶν, αὕτη κυμαίνεται μετὰ τὸ εἰκοστοῦ πέμπτου καὶ εἰκοστοῦ ἑβδόμου ἔτους, μὲ τὰς τὰς πάντοτε πρὸς ἀπερισμόν.

Διὰ δὲ τὰς γεροντοκόρας, τὸ ὄριον τῆς ἡλικίας περιορίζεται μετὰ τὸ εἰκοστοῦ ἑβδόμου καὶ τοῦ κριακοστοῦ ἔτους. Περαιτέρω δὲν προχωρεῖ, κατὰ τὸ γραφικόν: «ὄριον ἔθου, ὃ οὐ παρελεύσεται». Ἡ ἐκλογὴ δὲ τῆς ἡλικίας ὑπ' αὐτῶν γίνεται ἐντὸς τοῦ ὄριου τούτου κατὰ βούλησιν. Οὐκ, κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν ἐπισκέψεων τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, αἱ γεροντοκόροι διερωτῶνται μόναι των:

— Ποίαν ἡλικίαν θέλετε νὰ ἔχωμεν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο;

Ἐν ταῦτοις, κατ' ὅλας τὰς προσπαθείας καὶ τὰ τεχνάσματα τῶν γυναικῶν πρὸς ἀπόκρυψιν τῆς ἡλικίας των, ὁ χρόνος φέρει εἰς φῶς τὰ κρυπτά, ἐξασπῶν τὴν οὐλεθρίαν ἐπιρροήν του καὶ ἐπιθέτων τὴν σφραγίδα του, τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν δύναται νὰ ἐξαλείψῃ, καὶ κατὰ τῆς ὁποίας καὶ αὐτὴ ἡ κημεῖα, ἥτις εἰς τὴν περιπτώσει ταύτην παίζει σπουδαῖον ρόλον μὲ τὰς καλλυπτικὰς καὶ ἐξωραϊστικὰς ἐφευρέσεις της καὶ τὰς διὰ τὴν αἰωνίαν νεότητα σκευασίας της, καὶ αὐτὴ, λοιπόν, ἡ κημεῖα ἀποδεικνύεται ἀνίχνυρος. Ἀπαξ δὲ ἐπιθεῖται τῆς ἀπιστίας τοῦ χρόνου σφραγίδος, ἐρχεται ἡ ἀρχαιολογία καὶ διεκδικεῖ τὰ δικαιώματά της.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΕΣ

Εἴμεθα πολιτισμένοι ; Ἡ ἀπάντησις γε- νικῶς θὰ εἶναι καταφατικὴ, παρὰ τὸν σκε- πτικισμὸν μερικῶν ὀπαιοδοξῶν. Τὴν πρό- δον τοῦ πολιτισμοῦ μας μαρτυροῦσι χίλια- δυὸ πράγματα. Ἐν πρώτοις, οἱ πόλεμοι, καίτοι διεξάγονται πολὺ σφοδρότεροι σήμερον ἢ κατὰ τοὺς π. αἰῶνας, ἐν τούτοις δὲν παρου- σιάζουν τὴν ἀγριότητα τῆς ἄλλοτε. Οἱ αἰχμά- λωτοι, ὄχι μόνον δὲν ἀποκεφαλίζονται, ἀλλὰ καὶ τυγχάνουσι παντοειδῶν περιποιήσεων. Οἱ ἀπόλεμοι ἀστοί, ὄχι μόνον δὲν ληστεύονται ἢ δὲν φυλακίζονται, ἀλλ' ἀπολαύουσι πάσης ἐλευθερίας πρὸς χρησιμοποίησιν τῶν περιου- σιῶν των.

Ἄλλ' ὡς ἔλαθμεν εἰς ἄλλο ἐπίπεδον. Ἡ κοινωνία μας δὲν ἀνέχεται σήμερον χυδαιό- τητας ἢ βαρβαρότητας, αἱ ὁποῖαι θὰ κατε- γοήτευον τὰς κοινωνίας τοῦ μεσαίωτος.

Διὰ τοῦτο καὶ οἱ δημοσιογράφοι καὶ οἱ φιλόλογοί μας, καὶ αὐτὰς τὰς φιλολογικὰς των ἔριδας, ὑπέκριναν εἰς τὰς ἀξιώσεις τῆς κοι- νωνίας, διεξάγουσιν μὲ ἀβρότητα ἀγνωστον ἢ καὶ ἀκατάληκτον εἰς τοὺς φιλόλογους τοῦ μεσαίωτος. Ἐνθυμοῦμαι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἑνὸς παλαιοῦ χρονικοῦ, ὅτι δύο σοφοὶ τῆς Φλωρεντίας, ὁ Φιλέλφος καὶ ὁ Πότις, διεξή- γαγον πρὸ τινῶν αἰῶνων σφοδρότατον γρα- φιδόπολεμον μετὰ τῶν διὰ τὴν ἐξήγησιν μιᾶς ἑλληνικῆς λέξεως. Εἰς τοὺς λιβέλλους, οὗς ἐδημοσίεον ἐναντίον ἀλλήλων, ὑπῆρχον ὕβρεις καὶ βλασφημίαι, τὰς ὁποίας καὶ ὁ

χυδαιότερος τουλουμπιτζίης τῆς σήμερον θὰ ἐδίσταζε νὰ ἐκστομίση. Οὕτως ὁ Πότις εἰς ἔμμετρον σάτυραν, ἣν ἐδημοσίευσεν κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ἀφοῦ ἀπεκάλεσεν αὐτὸν «βρω- μερὸν τράγον», «κρατωμένον τέρας», «συχαι- μερὸν ταραξίαν», ἐπιλέγει : «Ἀφοῦ, ἄθλια, δὲν εἴμπορεῖς νὰ κρατηθῆς ἀπὸ τοῦ νὰ ξερ- νᾷς τὰς συχαμεράς σου ὕβρεις, διατί δὲν στρέφεις αὐτὰς κατ' ἐκείνων, ποῦ κορτεζάρουν τὴν γυναῖκά σου καὶ στολίζουν τὸσον ἐπα- ξίως τὴν ἀνόητον κεφαλὴν σου ;» Καὶ ὁ Φι- λέλφος ἀπήντα εἰς τὴν αὐτὴν γλώσσαν.

Εἰς τὸ χρονικὸν τοῦ Ἰησοῦτου Γκρέιτερ ἀναφέρονται αἱ μυριάδες τῶν ὕβρεων, ὡς δύο ἱερωμένοι προτεστάνται ἐξέμεσαν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐναντίον ἀλλήλων, ἐνεκα . . . ἀγαθοεργοῦ τινος σωματείου, τὸ ὁποῖον συνα- στηθῆ ἐν Μπάρλε Ντουκ τῆς Γαλλίας. Καὶ ὁ Γκρέιτερ ἐπιλέγει : «Καὶ ἂν ἀκόμη ὑπο- θέσωμεν, ὅτι τὰ ἐνενήκοντα ἑκατοστὰ τῶν κατηγοριῶν τούτων ἦσαν ψευδῆ, τὰ λοιπὰ δέκα ἑκατοστὰ θὰ ἤρχον, διὰ νὰ καταστή- σουν τοὺς ἐρίζοντας ἀξιούς ἀγχόνης».

Σήμερον διὰ τοιούτους φιλόλογους ἡ ἀγ- χόνη εἶναι περιττή. Ἡ περιφρόνησις καὶ ἡ ἀπέχθεια τῆς κοινωνίας ἀποτελεῖ τὴν καλλι- τέραν τιμωρίαν.

Οὕτως εἰς ἡμερολόγιον, ἐκδοθὲν κατ' αὐ- τὰς δαπάναις καὶ εἰς βάρος ἄλλου, ἀτομόν τι, παντελῶς ἄσημον, ἐξῆλθεν ὀπλισμένον καὶ στολισμένον μὲ ὅλα τὰ ἐπίθετα, τὰ ὁποῖα ὁ Φιλέλφος καὶ ὁ Πότις μετεχειρίζοντο κατ' ἀλλήλων, καὶ ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ὅτι σατυρί- ζει, διηύθυνε σφοδρὸν ὕβρεολόγιον κατὰ

παντὸς γνωστοῦ καὶ ἀγνωστοῦ προσώπου. Τὸ ἀποτέλεσμα ; Μόνον τὴν γενικὴν ἀηδίαν προῦκάλεσε. Μερικοὶ, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐνόμι- ζον, ὅτι εἶναι κάτι, ἠρκέσθησαν νὰ εἰποῦν : — Τί κρῖμα ! ἀπέδειξεν, ὅτι, στερούμενος παντελῶς πνεύματος, κατέφυγεν εἰς χυδαιό- τητας.

Ὅλοι δὲ γενικῶς συνεφώνησαν εἰς τὸ ὅτι ἡ σάτυρά του εἶναι :

— Συχαμερὸν ὕβρεολόγιον, μόνον τὴν ἀπέχθειαν προκαλοῦν.

Φίλος συνάδελφος, ἐκ τῶν ὑποστάντων σφοδρότερον τὴν ὕβρεολογίαν τοῦ νεοφανοῦς σατυρογράφου, μοὶ ἔλεγε μειδιῶν :

— Τιμὴ μου ταιαῖται ὕβρεις.

Διευθυντὴς δὲ ἐφημερίδος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγένετο λόγος περὶ ἀπαντήσεως εἰς τὰς ὕβρεις, ἀπήνησε :

— Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ κατέλθῃ κἀνεὶς εἰς τοιοῦτο ἐπίπεδον.

Τοιαύτη ἡ μόνη ἀπάντησις, ἡ δοθεῖσα εἰς τὸν ὀπισθοδρομικὸν σατυρογράφον.

Ὁ βάρβαρος μεσαίων, τὸν ὁποῖον ἐξή- τησε νὰ ἀναστήσῃ ὁ ἀντιᾶξις μαθητὴς τοῦ Πότις, παρήλθεν ἀνεπιστρέπτει. Ὁ σύγχρο- νος πολιτισμὸς μας δὲν ἀνέχεται φιλολογι- κὰς βαρβαρότητας.

M. ΑΦΕΝΤΑΚΙΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ
**ΧΡΥΣΟΣ
ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ**
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ
72

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 298)

Οἱ θλιβεραὶ ἐκείνοι διαλογισμοὶ φαίνονται ἐξεδη- λώθησαν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κόρης. Ὁ Ἰάκω- βος προσεπάθησε νὰ τοὺς διαλύσῃ.

— Μὲ φέρουν ἔως ἐδῶ κληθὺς αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα διακηρῶ εἰς τὴν ψυχὴν μου πρὸς σᾶς. Ἐρχομαι νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν βαθεῖαν ἐγνω- μοσύνην μου διὰ τὴν πρώτην κατεύθυνσιν, ποῦ μοῦ εἰσέφερατε εἰς τὸν βίον, διὰ τὴν πρώτην ὑποστήρι- ξιν, ποῦ προσφέρατε εἰς ἕνα πτωχὸν νέον, ἐρχομαι νὰ σᾶς συλλυπηθῶ διὰ τὴν ἀπόλειαν ἑνὸς καλοῦ πατρὸς καί . . . τὸ σπουδαιότερον . . . ἐρχομαι . . . νὰ σᾶς εἰπῶ : Δεσποινίς, διαθέσατέ με ὡς γνω- ρίζετε καλλίτερον ἔχω πάντοτε τὸς καλλιτέρας σκέψεις τῆς διανοίας μου καὶ τοὺς ἀγνοητέους παλμοὺς τῆς καρδιάς μου ἔχω ἀφιερωμένους γιὰ σᾶς. Δέχεσθε ;

— Κύριε Εὐδῆμ, ἀπήνησε μὲ τρέμουσαν καὶ παλλομένην φωνὴν ἡ Δώρα, ἐπεθύμουν πάρα πολὺ, κατόπιν ἀπὸ αὐτὸν τὸν κατακλυσμὸν τῆς δυσ- τυχίας, ποῦ μὲ παρέσυρε, κατόπιν ἀπὸ τὴν τραγω- δίαν, τὴν ὁποῖαν ἐπέβρασα, νὰ ζῆσιν ἀπομακρωμένη, μὲ τὴν παρεγορίαν, τὴν ὁποῖαν μοῦ παρέχει ἡ ἐρ- γασία. Δι' αὐτὸ ἀπεσύρθη, ὡς μὲ βλέπετε, καὶ ἔλα- βα τὸ ὄνομα αὐτό, μὲ τὸ ὁποῖον εἶμαι γνωστὴ εἰς τὸ γράφειον. Ἔως τώρα καὶ εἰς δὲν μὲ ἀνεγνώρισαν. Δὲν ζητοῦν νὰ εὗρουν περὶ τὰ ἴχνη μιᾶς κόρης, ἡ ὁποῖα δὲν ἔχει πλέον καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ παρελθὸν καὶ ἡ ὁποῖα σήμερον εἶναι ὠχρὸν φάσμα. Ἄλλως τε, ἡ δυστυχία ἔκαμε τὸ ἔργον τῆς εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὸν ὀργανισμόν, ἐφόρσε τὴν καλλιτέραν καὶ τὴν μᾶλλον φυσικὴν προσοπίδα. Ἄλλὰ, κύριε Εὐδῆμ,

ἂν δι' ὅλους εἶμαι ἡ Μαρία Βολίδου, διὰ σᾶς καὶ μόνον εἶμαι ἡ κόρη τοῦ Δρόσου, ποῦ ἐγνωρίσατε καὶ τοῦ ὁποῖου τὴν μνήμην περιβάλλετε μὲ τόσοσιν σεβασμὸν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ, δεσποινίς, διὰ τὴν ἐκτίμησιν, μὲ τὴν ὁποῖαν μὲ τιμᾶτε ἢ συμπά- θειά σας εὐτὴ μὲ φέρει πρὸς σᾶς καὶ ἀμείβει ὅλα τὰ ἀγνά σας αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα διὰ σᾶς τρέφω.

— Ἐγὼ σᾶς ἐγνωρίζω, κύριε, διότι τώρα εἰς τὴν βαθυτάτην μου αὐτὴν δυστυχίαν, εἰς τὴν ὀρφά- νειαν καὶ τὴν ἐγκατάλειπιν, ποῦ περῶ, εἰσθε ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος στρέψασθε πρὸς τὴν κόρην τοῦ Δρόσου μὲ αἰσθήματα ἐγνωμοσύνης καὶ συμπά- θειας πρὸς τὴν μνήμην του. Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε ἡ συνάντησίς μας εὐτὴ εἶναι ἐν ἱερὸν μνημόσυνον διὰ τὴν ψυχὴν του.

— Ὅ,τι ἔκαμα ὑπῆρξε καθ' ἑμὲν μου ἐπιβαλ- λόμενον, ἦτο μία στοιχειώδης ὑποχρέωσις, τὴν ὁποῖαν τρέφω εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἀλλὰ, παραδε- χθῆτέ το, παρακαλῶ, εἶναι πάντοχρονως καὶ ἐν αἰσθημα βαθείας ἐκτιμήσεως, τὸ ὁποῖον ἔχω εἰς τὸ πρόσωπόν σας. Δὲν ἔτυχε νὰ συναντηθῶμεν πολλάκις ἄλλοτε ὡσάντις μόνον εἴχετε τὴν καλο- σύνην νὰ μὲ φιλοξενήτε σπιτί σας, ἠρχόμενη, αἰσθα- νόματος μιᾶν ἰδιαιτέραν εὐδαιμονίαν ἢ τὴν ψυχὴν σας, τὸ πνεῦμά σας, αἱ ἰδέαι σας καὶ τὰ αἰσθηματά σας ἀντιχόνον ἀρμονιωτάτα εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ ἀπετέλουν μιᾶν ἰδανικὴν συμφωνίαν. Δεσποι- νίς, εἶμαι βαθύτατα λυπημένος, διότι τώρα βλέπω ὑπὸ ἄλλας συνθήκας τὴν : Δώραν Δρόσου, συν- θήκας πολὺ θλιβεράς, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι, μὴ φοβηθῆτε, δὲν ἐπηρεάζουν τίποτε ἀπὸ τὴν ἐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἐκτίμησίν μου . . .

— Εἰσθε πολὺ καλὸς, κύριε.

— Ἐχω ὑποχρέωσεις πρὸς ὑμᾶς : θὰ γνωρίζετε, ἴσως, τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον μὲ ἐδάναςεν ὁ μακα- ρίτης πατήρ σας εἰς τὰ πρῶτά μου φοιτητικὰ βή- ματα : τὸ χρῆμα αὐτὸ ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ἡ βάσις μιᾶς ἀφετηρίας : εἶναι ἱερὰ ὑποχρέωσις, παρακαλῶ νὰ τὸ δεχθῆτε . . .

— Κύριε ! καμμιά φορὰ ἡ Δώρα Δρόσου δὲν θὰ ὕβριση τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς τῆς. Τὸ χρῆμα, ποῦ σᾶς εἰσέφερα ἐκεῖνος, ἀνήκει καθ' ὅλοκλη- ρίαν εἰς σᾶς !

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, ἂν μὲ τὴν φράσιν μου

σέπην σᾶς εἶδη. Ἡ πρόθεσίς μου δὲν ἦτο αὐτῆ. Ὡ ! πόσον πολλάκις κινδυνεύει τις νὰ παρεξη- γηθῆ καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ πρόσωπα ἐκείνα, τὰ ὁποῖα προσέχει περισσότερον νὰ μὴ λυπηθῇ ! . . . Λοιπὸν, δεσποινίς, μὴ νομίσετε, ὅτι ἤλθον ἐδῶ νὰ ἀποδώσω τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα μοῦ εἰσέφερα ὁ πατήρ σας : τοῦναντίον, τὰ κρατῶ ἀναπαλλοτριώ- τως, τὰ κρατῶ καταθεθειμένα εἰς τὴν καλλιτέραν καὶ ἀσφαλεστέρην τράπεζαν, ποῦ γνωρίζω, εἰς τὴν τράπεζαν τῆς καρδιάς μου. Ἄλλὰ τῆς καταθέσεώς μου αὐτῆς τοὺς τόκους καὶ τὰς ἀποδόσεις σᾶς καλῶ νὰ δεχθῆτε. Ὡ ! αὐτὰ δὲν εἶναι τόκοι εἰς χρῆμα ! (ἀκολουθεῖ)

Η ΚΑΤΑΦΡΟΝΕΜΕΝΗ

Πέρα, σὲ δρόμο ἔρημο, ποῦ φύτροσε χορτάρη, ποῦ κουβεντιάζ' ἡ μοναξιά μ' ἐρείπει φθαρμένα εἶν' ἕνα κάστρο, γίγαντας σὲ χρόνια πρᾶσιμα καὶ τῶρ' ἄρα καρτερεῖ νὰ σωριασθῆ κουβέρη.

Στὰ γέρικα τὰ στήθη του μὲ τῆς βαθεῖς ρυτίδες, ἔχει κουφάλα σκοτεινὴ, κουφάλα στοιχειωμένη, ποῦ μπαινοβγαίνουν ἄφαντες ἢ μαύρες νυχτερίδες, καὶ κάπου-κάπου μιὰ σκιά μαυροσαβανωμένη.

Λέγε, πῶς εἶναι γέννημα τοῦ κάστρου, τῆς κουφάλας, λέγε πῶς εἶναι φάντασμα, τρελλή, δαιμονισμένη, ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παλὰ ἐκεῖ λησμονημένη, μυστηριώδης, ἀγνωστὸς, κρυμμένος Μαδουσαλάς.

Δὲν εἶναι φάντασμα, σκιά, στοιχειὸ ἀνεμοθρεμμένο, μόν' εἶναι μάνα, πῶχας στὸν κόσμο τὰ παιδιὰ τῆς καὶ βρήκε πειὸ φιλόξενο τὸ κάστρο τὸ ὑγραμένο, πῶχει τὴν ἴδια σκοτεινιά ποῦ νοιώθει στὴν καρδιά τῆς.

Τὴν νύκτα βγαίνει ἀρκουδιστή, σὰν ἀγριο θηρίο, λίγα χορτάρια δὲ καὶ 'κεῖ λιπόθυμη μαζεύει, ἀπὸ τὸν κόσμο τὸν σκληρὸ δὲν θέλει, δὲν ζητεῖ, καὶ φεύγει πάλι ἀγριοπὴ στὸν τάφο τῆς τὸν κοῦο.

Ἀπὸ τὸν κόσμο ζήτησε κι' ἄκουσε καταφρόνια, σὰν ζοῦσαν τὰ παιδάκια τῆς, τ' ἀγγελοκαμωμένα, τῶρ' ἀπ' τὸν κόσμο κρυφοζῆ ὅσα τῆς μένονν χρόνια καὶ τίποτε δὲν τοῦ ζητεῖ, ἀφοῦ δὲν ἔχει ἕνα !

Κ. ΛΕΩΝΗΣ

ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

37

(συνέχεια από σελ. 297)

— Έστω, είπεν ο Μορτάλ, βλέπεις τί απέμειναν από την επιγραφήν εκείνην, παρατηρείς ακόμη, ότι υπάρχει μία ελαφρά κηλίς κόκκινη εις τὸ ἄκρον τοῦ φακέλλου. Κάμε όμως και κάτι άλλο: βάλε τὸ ὄνομά σου εἰς τὴν γωνίαν τοῦ φακέλλου αὐτοῦ.

Ὁ Ραμπέρ ὑπήκουσε μηχανικῶς. Ὁ Μορτάλ τότε ἔχωσε τὸν φακέλλον εἰς τὴν τσέπην του και εἶπε:

— Τώρα ἡ τύχη τοῦ παιδιοῦ σου εἶναι σὲ χέρια σου.

— Κύριε, ἠρώτησε ψυχρὰ ὁ Ραμπέρ, ἐνῶ παγωμένως ἰδρὸς ἔσταζεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του, πόσον, πόσον καιρὸν μοῦ δίδετε διὰ νὰ σκεφθῶ;

— Δύο ἡμέρας, ἀπήντησεν ὁ Μορτάλ.

— Ἄν σὰς στείλω κάποιον νὰ σὰς ζητήσῃ τὸ χαρτί αὐτό, θὰ τοῦ τὸ δώσετε;

— Μάλιστα.

— Μὲ τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ μου, γραμμένον μέσα;

— Βεβαίωτα, μὲ τὸ ὄνομα: Ἰάκωβος Ραμπέρ. Καὶ ποιὸν θὰ μοῦ στείλετε;

— Ἐνα τίμιον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θὰ μὲ κατακρίνῃ, βέβαια, γι' αὐτό, ποῦ κάμνω, τὸν ἱατρὸν Πασχάλ Ἀρθέζ.

— Ἄ! τὸν κ. Ἀρθέζ; τὸν ξέρω, ἐπιθύρισε μὲ μειδίσμα ὁ Δανιήλ.

— Τότε, ἐπανέλαβεν ὁ Ραμπέρ μὲ ἄγχιον τόνον, ἐμπρός, φύγετε, και ἀφήσατέ με μόνον. Ὁ,τι και ἂν ποῦμε τώρα, δὲν ἔχει κἀμμιὰ σημασίαν.

Πηγαίνετε, σὰς λέγω... Ἄλλως θὰ φωνάξω τὸν φύλακα και θὰ τοῦ τὰ εἰπῶ ὅλα. Ἐμπρός, φύγετε!

— Ἀμέως, εἶπεν ὁ Μορτάλ.

Και ἔξερχόμενος τῆς φυλακῆς ὁ Δανιήλ, ἐσκέπτετο εἰρωνικῶς:

— Σὲ δὲν σὲ φοβοῦμαι και ἂν μὲ καταγγείλῃς!

12.— Ὁ πατήρ.

Ὁ Χρῆστος Ραμπέρ εἶχε μείνει κατασυντετριμμένος.

Ὁ Ραμπέρ ἠσθάνετο πολὺ καλὰ, ὅτι δὲν ἀνῆκε πλέον εἰς ἑαυτὸν, ὅτι δὲν ἦτο καθὼς ἄλλοτε κύριος τῆς σκέψεώς του, τῆς δυνάμεώς του, τῶν ἰδεῶν του.

Ἡ φυλακὴ τὸν ἐτάρασσε, τὰ πάντα ἐφαίνοντο, ὅτι εἶχαν ροφήσῃ τὸν ἐγκέφαλόν του.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ νέου ἀκόμη και ἰσχυροῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς ἐκινεῖτο ἐπὶ τῶν ὤμων του, καθὼς κεφαλὴ ἐξησθενημένη γέροντος. Ἡ συνομιλία ἐκείνη μὲ τὸν Μορτάλ, αὐτὴ ἡ κεραυνόβολος προσβολή, ἡ ἀποκάλυψις αὐτῆ, ἡ πρότασις, τὸ ἀδύνατον, τὸ ὅποσον ὠρθεῖτο πρὸ αὐτοῦ, ὅλα αὐτὰ κατετρόμαζον τὸν Ραμπέρ. Δὲν εἴξευσε τί νὰ ἀποφασίσῃ: διατί νὰ μὴ ριφθῇ κατὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, νὰ ὀρμήσῃ κατ' αὐτοῦ και νὰ ζητήσῃ τὸν δεσμοφύλακα, φωνάζων:

— Συλλαβετέ τον;

Πῶς εὐθὺς ἡ σκέψις ἐκείνη τῶν διακοσίων χιλιάδων, τὰς ὁποίας θὰ ἐκληροδοῦται εἰς τὸν Ἰάκωβον, εἶχε συγκρατήσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ δυστοχοῦς;

Ὁ ἄλλος εἶχεν ὀμιλήσῃ περὶ ἀσφαλείας. Εἶναι ἀληθές. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ραμπέρ εἶχε πολλὰς σκεφθῆ νὰ ἀσφαλισθῇ ὑπὲρ τοῦ παιδιοῦ του. Ἄλλ' αὐτὸ κοστίζει πολὺ ἀκριθὰ, και ἰδοὺ, ὅτι τὸ μέσον τὸν ἐπαρουσιάζετο νὰ κάμῃ τὸν Ἰάκωβόν του πλούσιον, εὐτυχῆ... Αὐτὸ εἶναι δυνατόν; Μάλιστα! ἀλλὰ ποῖα φρονίη! Πρέπει νὰ εἰπῇ: «ἐσκότωσα!», νὰ ριφθῇ δηλαδὴ εἰς τὸ αἶσχος τὸ νὰ ἀρνηθῇ τὸν φόνον, αὐτὸ ἐσημαινεν ἐξακολούθησιν ἀγῶνος τρελλοῦ. Νὰ καταγ-

— Ἐνα ἄνθρωπον, ποῦ ἔχει σὲ χεῖρ ἕνα μικρὸ ράβδι.

— Τί; ἕνα ἀστυνομικόν;

— Δὲν ξέρω πῶς τὸν λέγουν· αὐτοὶ εἶχάν τὴν ἰδέαν νὰ πάρουν τὸ κεφάλι τοῦ Βανοτσάκα και ἕνας ἀπ' αὐτοῦς ἐσκοτώθηκεν, ἐγὼ ἐγλύτωσα, ἰδοὺ με.

— Μὰ, δυστυχισμένε, σὺ θὰ συλληφθῆς τώρα, θὰ φυλακισθῆς, θὰ σὲ καταδικάσουν.

— Ἐδῶσας εἰς τὸν Βανοτσάκα ἀρκετὰς σφαίρας, διὰ νὰ σκοτώσῃ ὅλους τοὺς ἐχθρούς του.

— Ὁραῖο δῶρο σοῦ ἔκομα! Τώρα πρόκειται νὰ κρηφθῆς, νὰ φύγῃς μακριὰ ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην, δὲν πρέπει νὰ χάνῃς καιρὸν, πάρε τὰ ρούχά μου.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Βανοτσάκα ἀντίστη μὲ ἐπιμονὴν, ἀλλ' ὁ Ἐρρίκος τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ τὸν κίνδυνον, ποῦ διέτρεχε, και δι' αὐτὸ ἐπέισθη ἐπὶ τέλους νὰ πλύνῃ τὸ πρόσωπόν του, νὰ φορέσῃ ἕνα πανταλόνι, νὰ βάλῃ ἕνα ἑπιτανοφόρι και ἕνα καπέτο.

— Ὡστε θέλεις λοιπὸν νὰ μὴ ἰδῶ πλέον τὴν ὠραίαν κόρην; ἠρώτησεν.

— Ἀκριθῶς πρόκειται δι' αὐτὴν· δὲν θέλω νὰ καταδικασθῇ ἕνας νέος, εἰς τὸν ὁποῖον χρεωσθεῖ τὴν ζωὴν. Ἐμπρός, εἶσαι ἕτοιμος;

— Μάλιστα.

Ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον χωρὶς νὰ τοῦς ἀντιληφθῇ κἀνείς και περὶ ἑφθάσας εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Χάρλεμ. Ὅπου ἐπερίμενον τὴν πρώτην ἀμοξοστοιχίαν, τὴν διευθυνομένην πρὸς βορρᾶν. Ἀποῦ συνέστησεν εἰς τὸν Βανοτσάκα νὰ μὴ μιλήσῃ σὲ κἀνένα, ἐφ' ὅσον εὐρίσκοντο εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Ν. Ὑόρκης, ὁ Ἐρρίκος τοῦ ἔδωσε τὸ τυφέκιόν του, τυλιγμένον εἰς τὸ δερμάτινον κάλυμμά του και, ἀποῦ τοῦ ἔβαλε και ἕνα χρηματοφύλακον γεμάτο εἰς τὴν τσέπην, τὸν ἔθεσεν εἰς τὸ βαγόνι.

Τὴν στιγμήν, ποῦ θὰ ἐψυγεν, ὁ Ἰνδὸς ἐπῆρε τὸ χεῖρ τοῦ ὀδηγοῦ του και τοῦ εἶπε μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὸ μάτια:

— Σὺ δὲν εἶσαι σὺν τοῦς ἄλλοις και ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σιού εἶναι ὑπερήφανος, ὅταν σκέπτεται, ὅτι θὰ γίνῃς ἐξ᾽ ἐδῶ φίλος του.

— Πῶς λοιπὸν, αὐτὸ σὲ κολακεύει; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος γελῶν.

γείλῃ τὸν Μορτάλ; — ὁ Μορτάλ τοῦ τὸ εἶπε — αὐτὸ ἐπαδεικνῶνε περισσώτερον τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου. Αὐτὸ ἦτο ἀληθές, ποῖαν, ἄλλως τε, ἐνδειξίαν εἶχεν; Ὡ! ἂν ὀμίλει, ἡ δικαιοσύνη θὰ τὸ εὐρίσκε καλὸν τοῦτο ἀναμφιβόλως. Ἄλλὰ ἔπρεπε νὰ ὀμιλήσῃ ἴσως ὁ ἄλλος. ὁ θελαστής, ὁ φονεὺς, ὁ ἀθλιὸς εἶχε δίκαιον. Ἴσως διὰ τὸν Ραμπέρ, τὸν ἀσθενῆ, τὸν ἡμιθανάτιον, ἡ καλλιτέρα λύσις θὰ ἦτο αὐτὴ ἡ προσφερθεῖσα ἀετοκτονία, ἡ φρικώδης, ἀλλὰ και ὑψίστη θυσία. Ὁ μικρὸς Ἰάκωβος θὰ ἦτο πλούσιος.

— Εἶναι ἀλήθεια, ἐσκέπτετο ὑψηλοφῶνως ὁ Χρῆστος, τοῦ ὁποῖου ὁ βῆξ ἐξέσχιζε τοὺς πνεύμονας. Εἶμαι κατάδικος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· θὰ πεθάνω ἀπὸ τὸ στήθος μου· τοῦλάχιστον ὁ θάνατός μου ἔσ' ἔχει χρησιμεύσῃ καὶ δὲν εἶμαι ὁ μόνος ποῦ ἐπουλήθηκα!

Και προσέθετε:

— Διακόσιαι χιλιάδες φράγκα εἶναι κολοπληρωμένος θάνατος! Εἴμποροῦσα νὰ δουλεύσω ἑκατὸ χρόνια και μολαταῦτα δὲν θὰ ἐκέρδιζα οὕτε τὰ μισά.

Ἐπειτα κατελαμβάνετο ἀπὸ φόβον:

— Μὰ θὰ μὲ εἰποῦν δολοφόνον! ὁ Ραμπέρ δολοφόνος! Μὰ! μήπως και τώρα δὲν τὸ λέγουν; Ἐτελείωσας! Ἐδέχθηκα!... Πόσον εἶναι κακοὶ οἱ ἄνθρωποι!

(ἀκολουθεῖ)

Καλλιτεχνικὸν φωτογραφεῖον

Η ΠΙΣ

Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Μπέτιουλου, ἀριθμ. 430, ἄνωθεν τοῦ Παντοπωλείου Ἀδελφῶν Δημητρακοπούλων.

Ἐργασία ἐπιμελημένη.

Μεγεθύνσεις καλλιτεχνικαί.

Τιμαὶ εὐθηναί.

Καί, ἀποῦ τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ, ἐπέστρεψεν αὐτὸς εἰς Ν. Ὑόρκην.

Ἡ μυθιστορηματικὴ ἐμφάνισις τοῦ Ἰνδοῦ εἰς τὸ θέατρον, ὁ ἐπακολουθήσας φόνος τοῦ ἀστυνομικοῦ, προῦξήνησαν ἀρκετὸν θόρυβον ἐν τῇ κεινοῦ τῆς Ν. Ὑόρκης. Πολλοὶ ἐπανάφεραν εἰς τὴν μνήμην των τὸ λησμονημένον ἄρθρον τοῦ κ. Ὡστὲν, ὅπου ἐγίνετο λόγος περὶ ἐνὸς φοβεροῦ και γενναίου ἀγρίου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐρωτευμένος μὲ τὴν αἰοιδόν. Μερικοὶ διατεινόντο, ὅτι ἦτο αὐτὸς ψευδὴς Ἰνδός, τὸν ὁποῖον εἶχον βάλει εἰ ἐχθροὶ τῆς Ἀραβίλλας, διὰ νὰ τὴν ταραξοῦν κατὰ τὴν παράστασιν και νὰ τὴν γελοιοποιήσουν πρὸ τοῦ κοινού.

Ὁ τραπεζιτής, κουρασμένος ἀπὸ τὰ παράδοξα αὐτὰ ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμουν ὡς διαφήμισις διὰ τὴν ἐρωμένην του, τὴν ἔκομα νὰ διαλύσῃ τὸ συμβόλαιον, ποῦ εἶχε μὲ τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρον, ἐαλήρωσεν εἰκοσι χιλιάδας δολάρια ἀποζημιώσιν και τῆς ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπασυρθῇ εἰς τὸ Γαλλὴν Κάου μέχρι νεωτέρας του διαταγῆς.

(ἀκολουθεῖ)

Μὴ περιπλανᾶσθε,

ἀλλ' ἐπισκεφθῆτε τὸ νέον ἐν Τεπε-Μπασῆ τοῦ Πέραν και κατοῦσαν τοῦ χανίου Φάρα Ζαχαροπλαστεῖον και Γαλακτοπωλεῖον «ΡΟΑΓΙΑΔ» τοῦ ὀμογενοῦς πρόφην διευθυντοῦ τοῦ ξενοδοχείου «Ράμμη» και θὰ εὐρίσκητε γλυκύσματα, κτισσενασμένα μὲ τὰ κάλλιστα τῶν ὀλικῶν και μὲ τέχνην ἀπαράμιλλον, τέϊον και γάλα ἀγνότατον, ὡς και τὰ λοιπὰ εἶδη τῆς ζαχαροπλαστικῆς και γαλακτοπωλείου εἰς τιμὰς ἐκτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ.

Τὸ κατάστημα τοῦτο εἶναι ἀνοικτὸν μέχρι τῆς 1ης μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρας, φημιζεταὶ δὲ διὰ τὴν καθαριότητα και περιποίησιν του και ὡς ἐκ τούτου κατὰ τὴν τὸ μόνον κέντρον τῶν καλῶν οἰκογενειῶν.

Μία ἐπισκεψίς και θὰ πεισθῆτε.

53

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ

ΜΑΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(συνέχεια από σελ. 297)

Ὁ Ἰνδός, μεθυσομένος ἀπὸ ἐρωτὰ και οὐίσκη· καθικέτευε θερμῶδως τὴν ὠραίαν κόρην διὰ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν πόρταν, ὅταν, αἰφνης, εὐρέθη περικυκλωμένους ἀπὸ ἕξ ἀστυνομικούς, παρακολουθουμένους ἀπὸ τὸν Λόουελ και ἀπὸ τοὺς μηχανικούς τοῦ θεάτρον. Ὁ διευθυντὴς τῆς σκητῆς ἐπέλασε τὸν Ἰνδὸν νὰ σιωπήσῃ και νὰ φύγῃ.

— Ὁ Βανοτσάκα, ἀπήντησεν ἐκείνος, δὲν ὑπακούει εἰς κἀνένα!

Και μὲ τὸ στυλὸ τοῦ ἔσχισε τὸ καταπέτασμα τῆς θύρας. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐρρίφθησαν κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκείνος ἐγλύστρησεν ἀπὸ τὰ χέρια των σὺν φρενὶ και ἐψυγεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ διαδρόμου. Ἐκεῖ εὐρέθει, ἔβαλε μίαν σφαίραν εἰς τὴν ἀγαπημένην του καρραβίαν, ἐσημάδευσεν ἕνα ἀστυνομικόν, ὁ ὁποῖος ἔπεσε.

— Δὲν πρέπει νὰ ἐγγίξῃ κἀνείς τὸν Βανοτσάκα! ἐφώνησε και ἐρέχων, ἐρρίφθη εἰς τῆς σκάλας και ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ θέατρον.

Πλήθος περιέργων τῶν ἀνέμεναν εἰς τὴν εἰσοδον, ἀλλὰ, μὴ γνωρίζοντες ἀκόμη τὸ ἐγκλημα, ποῦ ἔκομα, τὸν ἀφήσαν νὰ φύγῃ και μάλιστα και μερικοὶ τὸν ἠκολούθησαν.

Ἐκεῖνος διέφυγε, κἀμνων πολλὰς περιστροφὰς διὰ μέσου τῶν ὁδῶν και μὲ ὀλίγον εὐρέθη μόνος. Ἐτρέψε τότε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἐρρίκου και ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Τί ἔρχεσαι νὰ κάμῃς τέτοιον ὄραν ἐδῶ;

— Πρὸ ὀλίγου ἐσκότωσα κάποιον ἐχθρὸν τῆς ὠραίας κόρης!

— Ποῖον ἐσκότωσας; ἠρώτησε μὲ ἄγωνίαν ὁ Ἐρρίκος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΡΒΟΠΟΥΛΟΣ

Τῆ 10ῃ Δεκεμβρίου ἐτελεύτησεν καὶ τῆ ἐπιένουση ἐκηδεύετο ἐν τῇ ἀρκατείνῃ καὶ μυροβόλῃ νήσῳ τῆς Χάλκης, ἐν τῇ ἀκμῇ ἐστὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς δρασεώς τ. υ, ὁ Κωνσταντῖνος Σαρβόπουλος. Ὁ ἀειμνήστου, γεννηθεὶς ἐν Ἀλώνῃ τῆς ἐπαρχίας Προκοννήσου, τὰ πρῶτα γράμματα ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς, ἐπιμελῶς χρηματίσαντος ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν διδασκάλου ἐν τῇ ἰδιαιτέρῳ του πατρίδι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Βασιλευσίῳ τὰς σπουδὰς του ἀπετελείωσεν ἐν τῇ μεγαλυνύμῳ τοῦ Γένους Σχολῆ.

Νεαρὸς ἐστὶ προσληφθεὶς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Μονοπωλείου τῶν καπνῶν, διακρίθη διὰ τὴν φιλοπονίαν καὶ χρηστότητα του, δι' ἣ καὶ ἀπέλαυσε τῆς εὐνοίας καὶ ἐκτιμήσεως τῶν ἰθυόντων τὰ τῆς ἐταιρίας, διορισθεὶς ὡς ναξίτης εἰς σημαγούσας θέσεις, ὡς ἐν Ἀδριανουπόλει, Προύσῃ, Μιτυλήνῃ, καὶ ἰσχύτως ἐπὶ ὀκταετίαν ἐν Νικομηδείᾳ, ἐν ἣ θέσει καὶ παρέμεινε μέχρι θανάτου. Συνδεθεὶς δὲ διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ Ὑμναίου μετὰ τῆς κ. Σμαράγδης, γόνου ἐκ τῶν ἀριστοκρατικῶν οἴκων τῆς Σαμροῦντος, τοῦ Πιαλόγλου, ἀπέβη πρότυπον στοργικοῦ καὶ ἀφωσιωμένου συζύγου.

Μετὰ τὴν ἀναήρξιν τοῦ Συντάγματος, ἐκλεγθεὶς βουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ Καρασῆ, διετέλεσε τοιοῦτος μέχρι τῆς τελευτῆς αὐτοῦ, προσελκύσας τὴν συμπάθειαν τῶν κυβερνώντων, δι' ἣ καὶ ἄμα τῷ ἀγγέλωματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, οὐ μόνον τὸ λυπηρὸν γεγονός ἐπισήμως ἀνηγγέλη ἐν τῇ Βουλῇ, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀρχαὶ τῶν Πριγκιπωνήσων διατάχθησαν νὰ συμμετάσχῃ τῆς κηδείας.

Ἰδιαιτερον ἀτιμολοιοῦν μετέφεραν ἐκ τῆς γεφύρας τοὺς τιμήσαντες τὴν κηδείαν.

Ταύτης προίσει το ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Χαλκηδόνος κ. Γρηγόριος μετὰ τοῦ βοηθοῦ ἐπισκόπου ἀγίου Δεσφ. κ. Κωνσταντίνου, ὅστις καὶ ἐξεφώνησε τὸν ἐπί ἡδαιον. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀντιπροσωπεύθη διὰ τοῦ Μ. Ἀρχιδιακόνου, ὅστις καὶ διεβίβασεν τὰ σὺλλυπηνήρια εἰς τὴν τεθλιμμένην οἰκογένειαν. Πικρηκολούθησαν δὲ ἐν σώματι οἱ ὁμογενεῖς βουλευταὶ καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Τούρκων συναδέλφων τ. υ, αἱ ἀρχαὶ τῶν Πριγκιπωνήσων, πολλοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ μεταστάντος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Σελβυκίας κ. Γερμανός, ὁ πνευσ. κ. Μ.

Πρωτοσύγκελλος κ. Ἀθηναγόρας, ὁ ἰδιαιτερος φίλος τοῦ μακαρίτου κ. Π. Χατζηπέτρος καὶ πολλοὶ ἄλλοι, αἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῆς ὁμογενεῖς κοινότητος, χάριν τῆς ὁποίας ὁ ὁδομιος ἐδωρήσατο ἑκατοντάλιρον ποσόν, καὶ αἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὁρφανοτροφείου, εἰς ὃ προσέφεραν κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του εἰκοσι λίρας. Ἀόχως δὲ στρατιωτῶν καὶ ἀστυνόμων ἀπέδιδον τὰς τιμὰς τῷ μεταστάντι, τετιμημένῳ ὑπὸ τῆς Ἀθηνῶν Κυβερνήσεως διὰ πολιτικοῦ βαθμοῦ καὶ ἀνωτέρων παρασῆμων.

Ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ ἀοιδίμου πολλοὶ στέφανοι κατετέθησαν, ἐν δὲ τῷ τῷ προσεφώνησε καὶ ὁ ἐκ τῶν γνωστῶν Μεχμέτ Ἀλῆ βέης, ἐξάρων τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Σαρβόπουλου ὡς μέλους τῆς κοινότητος.

Ἄντι στεφάνων, δέκα ἐκ τῶν ὁμογενῶν βουλευτῶν, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ βουλευτοῦ Μετρῶν κ. Θ. Δημητριάδου, προσήνεγκον τῷ σεβασμ. σχολάρχῳ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Γερμανῷ λίρας δέκα, ὅπως διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς κοινότητος, παρέχοντες οὕτω παράδειγμα ἀξίον μιμήσεως.

Τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Σαρβόπουλου αἰωνία ἡ μνήμη!

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ ἀνασυγκρότησις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου — Εἰμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἡμῖς ἀνασυγκρότησις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου γινήσεται οὐχὶ εἰς τὴν πρώτην μετὰ τὰς ἐφορὰς τοῦ Ἀσπιδημέρου συνοδικῆν συνεδρίασιν, ὡς ἤγινετο ἄλλοτε, ἀλλ' ἀρχομένης τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, συμφώνως δὲ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν, ὡς ρητῶς ἀναφέρει ὁ κατὰ Μάϊον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἀποσταλθεὶς ὑπουργικὸς τελεγράφος, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἀπελύθησαν τότε οἱ ἐξ συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς. Ἐκ τῶν πάντε ἀρχιερέων, ὧν ἡ συνοδικὴ θητεία πρὸ ἱκανοῦ ἐληξεν, οἱ δύο θὰ παραμείνωσιν εἰς τὴν Σύνοδον ἀριστίνδην, διοριζόμενοι καὶ αὐτίς, προσκληθῆσονται δύο ἐκ τῶν παρρηθιμούντων ἐκτὸς τῆς μητροπολιτικῆς, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Συνταγματικοῦ, καὶ εἰς μητροπολιτικῆς ἐκ τῶν τῇ 6 Μαΐου π. ἔ. ἀπολυθέντων ἐκ τῆς Συνόδου ἐξ συνοδικῶν. Τὸ δωδεκάριθμον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συμπληρωθήσεται διὰ τῆς προσλήψεως ἐνὸς τῶν φερόντων ἤδη τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, ὅστις προάγεται ἐν προσεχεί πρώτῃ εὐκαιρίᾳ εἰς μητροπολίτην.

Τὰ ΝΕΩΤΕΡΑ καὶ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ Φιγουρίνια τῆς τελευταίας μόδας εὐρίσκονται ἐν Πέραν, Δίοδος Εὐρώπης, 18.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ ἐν Γαλατῇ, Ὁμῆρ Ἄμπιτ χάν, 14-15, ἀγοράζει καὶ πωλεῖ εἰς τὰς τρεχούσας τιμὰς τῆς ἡμέρας ὅλα τὰ εἶδη τῶν χρυσοῦν, ἀργυρῶν τε κοσμημάτων λήξαντα καὶ ἐξελέγχει ὅλας τὰς κληρώσεις τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν. Τηλέφωνον: Μπέγιογλου, 1912.

- Ἡ κ. Δέσποινα Καλογεράκη εἰς τέταρτον κατάλογον τὸν κ. Κωνστ. Ζαφειρόπουλον (ἐν Κούμ-καπου), > > Κωνστ. Εὐθυμιάδην (ἐν Γκεδικ-πασά), > > Χαρίλαον Τελλόγλου (ἐν Γενή-καπου), Ἡ κ. Εὐμορφία Α. Καραϊσίδου τὴν δ. Ἑλένην Α. Καρακίδου (ἐν Γαλατῇ), > > Ἀγγελικὴν Ι. Μαυροπυργίδου > Ἡ κ. Ὀλυμπία Α. Κυριακίδου τὴν δ. Καλλιόπην Κ. Πανερμαλῆ (ἐν Πέραν). Ἡ κ. Ἐλισάβετ Ι. Κτυριάδου τὴν ἀδελφὴν τῆς δ. Ἀγγελικῆς Ι. Σταυροπούλου (ἐν Συνασφ). Ἡ δ. Ζωὴ Π. Μεταξίδου, εἰς πέμπτον κατάλογον τὴν κ. Ἀναστασίαν Π. Λαζαρίδου (ἐν Ἐξαστέρῳ) Ἡ δ. Θάλεια Κανελλίτσα εἰς δεῦτερον κατάλογον τὴν δ. Δέσποιναν Μιχαηλίδου (ἐν Κούμ-καπου), τὸν κ. Δημήτριον καὶ τὴν δ. Ἰωάνναν Πεσιντζόγλου (ἐν Πόλει). Ὁ κ. Λεωνίδας Γ. Γιασημακόπουλος, εἰς ἑνδέκατον κατάλογον τὴν κ. Εὐθαλίαν Ε. Ἰωαννίδου (ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι), > δ. Κορνηλίαν Γ. Καψάλη (ἐν Τζιβαλίῳ). Ὁ κ. Ἰπποκράτης Σ. Κάλφας, εἰς ἕνατον κατάλογον τὴν κ. Ἀθηνᾶν Χ. Ἀϊνατζόγλου (ἐν Καδήκιοι) τὴν δ. Φλωρεντίαν Ἰωαννίδου (ἐν Παγκαλιῳ) τὸν κ. Ἀχιλλέα Ἀβρααμίδην (ἐν Πέραν). Ὁ κ. Ἀλέξ. Γ. Μολφῆσης, εἰς τρίτον κατάλογον τὸν κ. Θωμᾶν Ν. Μαλοῦσην, φαρμακοποιὸν (ἐν Καδήκιοι). Ὁ κ. Κίμων Μπέλλας, εἰς τρίτον κατάλογον τὴν δ. Γλυκερίαν Καδινούπουλου (ἐν Παντειῳ). Ὁ κ. Στέφανος Μαργαρίτης, εἰς δεῦτερον κατάλογον τὴν κ. Μαργαρώ Ἀγγελίδου (ἐν Βοσταντζίκ). Ὁ κ. Πρόδρομος Χαριτόπουλος, εἰς δεῦτερον κατάλογον τὴν δ. Ἑλένην Κ. Καϊρακτοπούλου (ἐν Καδήκιοι) τὸν κ. Ἐλευθέριον Ἐδλέογλου (ἐν Ἀγκόρα). Ὁ κ. Ἀντώνιος Λερούδης τὴν δ. Εὐφρ. Εὐσταθιάδου (ἐν Ὑψωμαθείσι) τὸν κ. Ἰωάνν. Ἀθανασιάδην > > Παναγ. Διτμαντίδην > > Ἀργύριον Μαζαράκη > > Ὁ κ. Γεώργιος Ἰωαννίδης τὴν δ. Ἀγάθην Βιτάνη (ἐν Φαναρίῳ). Ὁ ἐν Ραιδεσφ κ. Α. Χαούσης τὸν κ. Ἀλέξανδρον Μαυρίδην (αὐτόθι).

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ "Η ΒΙΟΛΕΤΤΑ," Μεγάλῃ συλλογῇ γυναικείων καὶ παιδικῶν πέλων.—Κλωσαὶ καὶ νήματα παντὸς εἶδους. Συλλογῇ μεγάλῃ βελούδων κλπ. 378—Μεγάλῃ Ὁδῷ τοῦ Πέραν—378 ἔναντι τοῦ Σηνοδοχείου «Χεδιβιάλ». Τηλέφ. : Ρέγα, 790.

ΦΡΜΑΚΕΜΠΕΡΕΙΟΝ ΑΛΕΞ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ἐν Γαλατῇ, Μικρὸν Ἐθνικὸν Χάνιον, 5 Τηλέφ. Ρέγα, 1453. Φάρμακα πάντοτε νοπότατα. Ὅλοι αἱ ἐγχώριοι καὶ εὐρωπαϊκαὶ σκευασαί. Εὐσυνειδήτους ἐξυπακούει τῶν φαρμακοποιῶν. Ἐγκαιρος καὶ πιστὴ ἐπέτελεσι τῶν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγελιῶν τῶν φαρμακοποιῶν. Τιμαὶ λογαί

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΩΝ ΚΡΙΝΩΝ

Ἐλάτε, γύρτε, παρθένες καρδιές, νὰ καμαρώσετε τὰ δλόασπρα, ἀχνόσπερα κρῖνα! Εἶναι κρυσταλλένια σύμβολα τῆς ἀγνείας σας! Τὸ ἔλαφρὸ μῦρο καὶ ἡ ἀφράδα τῶν σταλλάζει, σὰν λευκὴ πάχνη, ἐπάνω σὲ ὄνειρομένα χιονόλεπλα κύματα σκιῶν...

Ἐλάτε, γύρτε, παρθένες ψυχούλες, νὰ χαρίσετε ἐν' ἀπέριττο, θεσπέσιο χαμόγελό σας στὰ δλόδροσα κρινολούλουδα, ποῦ σὰς μοιάζουν. Ἡ θεωρία τῶν, ἡ κατάσπερη καὶ βελουδένια, ζωγραφίζει καὶ ἀντανάκλα, σὰν ἀσημένιος καθρέφτης, τὰ ἀχνότερα ὄνειρα καὶ τῆς ἀθώης ιδέας σας. Τὰ ἀλαβάστρινα, δλότρεμα κρινόφυλλα, ποῦ ριγοῦν στοῦ ζεφύρου τὰ νυσταγμένα φιλιὰ, ζηλότυπα νοσταλγοῦν ἕνα γλυκὸ, μεταξένιο βλέμμα σας.

Στρέψατε, νέα μάτια, γύρτε, ἀφρόπλαστες παρθένες, καὶ προσφέρετε, χωρὶς ἀπονιά, ἐν' ἀπαλό, τρυφερὸ χᾶδι, ἕνα θεῖο, αἰθέριο φιλιὸ μὲ τὰ κοραλλένια, ἀγνὰ χειλάκια σας. Τὰ κρῖνα, εὐαίσθητα καθὼς εἶναι, θὰ ράνουν τοῦ φιλιού σας τὴν ἄδολη ἠδονὴ μὲ τῆς ἰκμάδας τῶν μιά διαμαντένια σταλλαγματιά. Ὡ! ἡ ἀστρόφωτη μαρμαρυγὴ τῆς θὰ σὰς θαμβώσῃ. Μαζέψτε μὲ κατάνυξι τὴν ἱερὰ αὐτὴ σταγόνα, ποῦ θὰ τρέξῃ. Εἶναι τὸ λευκὸν τὸ αἷμα τῆς ζωῆς τῶν κρίνων! Εἶναι τῆς πάναγνης Ἀγάπης τῶν τὸ θεϊκὸ δάκρυ!

Μαζέψτε μ' εὐλάβεια τὸ ρευστὸ μπριλλάντι, ποῦ πάλλει καὶ ἀκτινοβολεῖ. Φυλάξτε το πιστὰ μέσα σ' ἀφίλητα φύλλα τῆς λουλουδένιας καρδιάς σας. Φυλάξτε τὸ αἰθέριο χρυσὸ στολίδι, τὸ φωτερὸ σημάδι, τ' ἀμάραντο στεφάνι τῆς ἀγνότητος. Μὴ τὸ χάσετε!..

Ἀχ! ὅλα τοῦ κόσμου τὰ λουλούδια τ' ἀγαπῶ. Καθενὸς ἡ λεπτή, γαλανὴ πνοὴ καὶ τὸ ποιητικὸ του χρῶμα παριστάνει καὶ μίαν ὀλοζώντανη χάρι σας. Καθένα, θαρρῶ, πῶς κρυφὰ μ' ὀμιλεῖ καὶ τ' ἀκροῶμαι. Ἡ μουσικὴ ὄλων μὲ μαγεύει κ' ἡ ἀρμονία τῶν ἡ ζωηρὰ μὲ μεθύει. Ὅλα τὰ ὄραϊα λουλούδια τῆς γῆς τ' ἀγαπῶ... μὰ τὰ σιωπηλά, ὠχρόλεπκα κρῖνα, τὰ λατρεύω. Εἶναι ἀνθινὴ εἰκὼν τῆς ἀγνείας, εἶναι τὸ ὄνειρον τῶν αὐτῶν ὄνειρων, τῆς πλάσεως τ' ὀλόχαρο καμάρι, ἡ ἀθάνατη χάρις τῶν οὐρανῶν, εἶναι ὁ αἰθέριος παλμὸς τῶν ἀγγέλων...

Ὡ Σύ, κρινόλευκη καὶ ἡλιοστάλλακτη Ἀγνότης! Σὺ εἶσαι, κατ' ἐμέ, ἡ πρώτη ἀκτίς τῆς εὐτυχίας!

ΒΕΡΝ ΘΡΗΣΙΑΙ-Ν

ΖΗΤΕΙ θέσιν παρὰ γραφεῖω, ὁμογενῆς νεᾶνις, διπλωματοῦχος τοῦ Ζαππεῖου, γωροῖζουσα καὶ τὴν γαλλικὴν. Ἰδιαιτέραι συστάσεις. Ἀπευθυντέον εἰς τὰ γραφεῖά μας ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Ρ. Γ.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὄλων τῶν Τουρκικῶν δικαστηρίων, καθὼς καὶ ὑποθέσεις τοῦ Δεφετερχανά. Ἡ ὀμοιβὴ δὲν προπληρώνεται.

Γαλατᾶ, Μέγα Ἐθνικὸν χάνιον, ἀριθ. 45.

ΒΟΥΤΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ «Θ ΟΛΥΜΠΟΣ»

22—Πέραν, Δίοδος Χατζοπούλου—22.

Ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται παντὸς εἶδους νοπὰ τῆς μαγειρικῆς βούτυρα, ἅπαντα γνήσια καὶ ἀρίστης ποιότητος, ἰδιαιτέρως δὲ συνιστῶνται τὰ ἀπαράμιλλα εἰς τὸ εἶδος τῶν Σιβηρίας καὶ Χαλσπίου (Hadidi) τοιαῦτα.

Ἀριθ. Τηλεφ.: Πέραν 2099.

Στὴν ἈΝΔΡΟΝΙΚΗ μας.

Μ' εἶπαν πῶς πέθανες, πῶς ἐσβυσες γιὰ πάντα! Κ' ἐσήκωσα τὰ δακρυσμένα μάτια μου στὸν οὐρανὸ, καὶ μὲ λυγρὸ καὶ μὲ παρόπιον τὸν ρᾶτσα:

— Οἱ ἄγγελοι πεθαίνουν; τ' ἀστέρια σβύνουν; Καὶ μιά φωνὴ οὐράνια μ' ἀποκρίθηκα:

— Οἱ ἄγγελοι γεννήθησαν γιὰ ἕνα κόσμον πειὸ αἰθέριο· ἀφοῦ σκορπίσουν τὸ γέλιο, τὴν χαρὰ, τὴν εὐτυχία ἐδῶ κάτω, ἀνοίγουν ἔλαφρὰ-ἔλαφρὰ τὰ κἀτασπερα φτερά τους καὶ πετοῦν ἐκεῖ ψηλὰ στὸν κόσμον τὸν ἀληθινὸ. Καὶ τ' ἀστέρια τὰ λαμπρότερα φάγγουν ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπον αὐτόν, τὸν ποτισμένο μὲ τὰ δάκρυα.

Καὶ σὲ, πολυαγαπημένη Ἀνδρονίκη μου, σὰν ἄγγελος, ποῦ ἦσουν, ἤλθας γιὰ λίγο σ' αὐτὸ τὸ μαῦρο περιβόλι, ποῦ τὸ λένε Γῆ, καὶ μὲ τὴν οὐράνια σου κλοσύνη σκόρπισες σ' ἐμᾶς τὴν ἄδολη χαρὰ, τὴν εὐτυχία τὴν ἀξέχαστη κ' ἰπέταξες σὰν ἕνα λαμπερὸ ἀστέρι, ἔχυσες θαῖο φῶς σ' ἐκείνους, ποῦ ἀγνὰ σ' ἀγάπησαν κ' ἐσπαιρναν γέλιο καὶ χαρὰ ἀπ' τὴ λάμψη σου, κ' ἐσβυσες, γιὰ νὰ φωτίσης ἄλλους κόσμους.

Πῆρες μαζί σου τὴν χαρὰ μας ὅλη κ' ἔφησες σὲ μαύρη σκοτεινιά τὰ δύστυχα τ' ἀδέλφια σου καὶ σὰ ἀπελπισιὰ τὸν ἄμοιρο τὸν ἄνδρα σου, ποῦ μόνον χροῖνα θυβ' ἔχάρηκε καὶ σ' εἶχε τὸ χρυσὸ καμάρι του.

Πέταξες μακριὰ του καὶ τὸν ἔφησες γιὰ μόνη συντροφιά τὰ δάκρυα. Μὴ κλαῖς, ἄμοιρε νέε, γιὰ τὸν ἄγγελο, ποῦ πέταξε μέσ' ἀπ' τὴν ἀγκαλιά σου, καὶ σεῖς, πολυαγαπημένα ἀδέλφια τῆς, καὶ ὅσοι τὴν ἀγαπήσατε ἀληθινὰ, μὴ κλαῖτε. Τὸ κἀθε δάκρυό σας σταλάζει πόνον στὴν ἀγνή ψυχούλα τῆς, ποῦ εὐτυχισμένη τῶρα ζῆ στὸν κόσμον τὸ δικὸ τῆς, τὸν σπαρμένο μὲ ἀμάραντα λουλούδια. Ἡ Ἀνδρονίκη μας, ἡ κατάσπερη νεφοῦλα μας, δὲν πέθανε! Ζῆ καὶ θὰ ζῆ αἰώνια στὸν ἄγνωστο γιὰ μᾶς θαῖο ἐκείνο τόπον, ποῦ ὁ Θεὸς ἐτοίμασε γιὰ τοὺς ἄγγελους του, γιὰ κείνους, ποῦ ἀγάπησε καὶ ποῦ δὲν θέλησε ν' ἀφήσῃ στὸν ψεύτικο αὐτὸν τὸν κόσμον, τὸν σπαρμένο μὲ ἀγκάθια καὶ ποτισμένο μὲ δάκρυα. Θὰ ζῆ καὶ μέσα στῆς καρδιῆς μας παντοεινὰ, αἰώνια, ἀξέχαστη ἡ Ἀνδρονίκη Μανουηλίδου.

ΝΕΛΛΗ

Γνήσια οἶνοι καὶ οἶνοπνευματώδη ποτὰ, προσέλευσε Γανοχώρων, εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς, εὐρίσκονται εἰς τὰς φημισμένας ἀποθήκας

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΦΩΚΙΔΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φερμεντζιλέρ, 102.

Ὅποιας θέλει τὴν ὄψειαν ποτῆ, ὡς τὰ προσημῆση.

Ἡτὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εὐγευστότερα ρακιά, ὡς καὶ τὸ περιώνυμον ἡδύποτον:

«Τριαντάφυλλον τοῦ Βοσπόρου» εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φερμεντζιλέρ, 88—90, Τηλεφ. 1105.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς τοὺς καταναλωτὰς οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Ὅσοι θέλετε νὰ δοκιμάσετε γνήσια κρασιά καὶ εὐγευστα ρακιά, ἀποταθῆτε εἰς τοὺς κυρίους *Θωμᾶν Πικροῦ* καὶ *Ἰωάννην Νομιόν*, ἐν Μικρῷ Ἐθνικῷ χάν, ἀριθ. 17, Γαλατᾶ. Παρὰ τοῖς ἰδίους εὐρίσκονται κονιάκ παλαιὰ εἰς φιάλας καὶ εἰς βαρέλια, καθὼς καὶ λικέρ ἡγγυημένα εἰς φιάλας κτλ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐπαξία ἐπιβράβευσις.—Ὁ ὁμογενῆς ἐπιστήμων φαρμακοποιὸς κ. Θωμᾶς Ν. Μαλούσης εὐτυχῶς ἐπέτυχεν νῆας ἐνδείξεως τῆς δικαίας ἐπιτιμήσεως, ἧς ἀπολαύει ἐπαξίως διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ ἐργασίας, καὶ ἰδίως τῆς ὑπαρξέου καὶ ἴσα εὐρωπαϊκῆς σκευασίας «Arrhenofer Maloussi», τῆς ὁποίας τὰ θεραπευτικὰ καὶ τονωτικὰ ἀποτελέσματα διεπίστωσαν ὁ ἐνταῦθα καὶ ἄλλαχοῦ ἐπιστημονικὸς κῆρυκος. Ὁ κ. Θ. Μαλούσης κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκθεσὶν τῆς Ἐρυθρᾶς Ἡμισελήνου ἠξιώθη μεταλλίου μετὰ διαπλάματος, διαδηλοῦντος τὴν διεθνήν ἐκτίμησιν τῆς δι' ἐπιστημονικὰς ἐργασίας ταύτης. Ἄν ἔχομεν ἡ θερμῶς, θερμότατα, νὰ συγχαρῶμεν τὸν ὁμογενῆ ἐπιστήμονα, τὸν τόσον ὀρεγρῶς ἐργαζόμενον ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης.

Βάπτισις.—Ἐν εὐρυτάτῳ κῆκλῳ συγγενῶν καὶ φίλων, μετὰ τῶν ὁποίων διεκρίνεται ὁ, εἰ ἐκλεκτὸν ἔχει ἡ κοινωρία Φαναρίου, Μουχλίου καὶ Ποτηρᾶ, ἐταλέσθη τὴν Κυριακὴν ἐν τῷ ἐν Μουχλίῳ ὀρεινῷ οἴκῳ τῶν ἀδελφῶν Ἀλιτζόγλου ἡ βάπτισις τοῦ χαριτωμένου παιδίου τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Ἰακώβου Λαζαρίδου. Τὸν νεοφώτιστον ἀναδέξατο ἐν τῆς κολλυμβήθρας ὁ συμπαθέστατος νέος καὶ λίαν εὐφῆμος γνωστὸς ἐν τῇ ἀγορῇ ἔμπορος κ. Κοσμᾶς Ἀλιτζόγλου, ὀνομάσας αὐτὸν Ἀνεστάσιον. Τὸ μυστήριον ἐτέλεσεν ὁ σεβ. μητροπολίτης Μεσημβρίας κ. Νικηφόρος, ὅστις, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῶν ἀνηρημένων ἐν τῇ αἰθροῦσῃ τῶν ὑποδοχῶν τιμητικῶν διαπλομάτων διαφόρων σωματείων, ἐξῆρε δι' ὀραίας προσφωνήσεως καὶ μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ ἀπαρμιλλοῦ στομυλίας τὰ ἐπίζηλα προσόντα τοῦ ἀναδόχου, τοῦ εὐσεβετικῶς ἐργαζομένου ὑπὲρ πάντων τῶν ἐν Φαναρίῳ συλλόγων, ἀδελφοτήτων καὶ σωματείων, καὶ θαυμάσια ὑπὲρ αὐτῶν χορηγοῦντος. Ἡ εὐθυμία συνακρέτησε μέχρι μεσημερτίου τοὺς προσκεκλημένους, οἵτινες ἀπέηλθον μὲ τὰς ἀρίστες ἐντυπώσεις, εὐχόμενοι εἰς τοὺς γονεῖς τὰ προσήκοντα καὶ εἰς τὸν εὐτυχῆ ἀνάδοχον κ. Κοσμᾶν Ἀλιτζόγλου νὰ τὰ χιλιάσῃ.

Φιλάνθρωποι δωρεαί.—Διὰ τοῦ πανοσ. κ. Μ. Πρωτοσυγγέλλου κ. Ἀθηναγόρα, ὁ κ. Ἀλέξ. Κιοσσόγλου προσέφερε λίρας 47, ὅπως διατεθῶσιν ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ, ὁ κ. Δημ. Ἀρβουσιᾶδης 10 λίρας ὑπὲρ πτωχῶν οἰκογενειῶν τῆς Χάλκης, ὁ αὐτὸς δὲ εἰς τὰ ὄρφανὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου ἑξῆς ὀπῶρες ἐπὶ τῇ Πρωτοχρονίᾳ καὶ ἀνώνυμος ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου 10 λίρας.

Ἐθνικὰ Φιλάνθρωπικὰ Καταστήματα.—Οἱ κύριοι Ἀλέξ. Κιοσσόγλου καὶ Ἰωάννης Κουλάκογλου προσέφερον ἀνά 150 λίρας, ὅπως ἀνεγερθῇ ὁ ἀπετεφρωθὲς φοδρὸς τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων. Τὸ ἔργον ἀπερατώθη καὶ ἤρχισεν ὁ φοδρὸς λειτουργῶν.

Ἀσὺλον Ἀστῆγων Ὀρφανῶν Γαλατᾶ.—Προσέφερον: ἡ Ἑλληνικὴ Γερμανικὴ Στάδ γρ. 1000, ἀνώνυμος 100, ἀνώνυμος 50 καὶ ὁ κ. Θεοδώρου 100.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Σ. ΠΟΡΙΑΖΙΔΗΣ
ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ
Ἐρεβωνίσθησαν
ἐν Σιρκετλῇ τῇ 1 Ἰανουαρίου 1918.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ὁ κ. Κίμων Μπέλλας, μαθηγητὴς τοῦ κλειδοκονομῆλου, ἀπὸ 25ετίας διδάσκει τὸ κλειδοκονομῆλον καὶ τὴν φωνητικὴν μουσικὴν ἐν Τουρκίᾳ, ἀναδέχεται ἡδὴ, ἐκτός τῶν ἀνω ὀργάνων, καὶ μαθήματα μανδολίνου, κιθάρας καὶ τετραχορδου πρὸς καταρτισμὸν μανδολινάτας.

Διεύθυνσις: Πέραν, Αἰναλῆ Τεσσαμέ, ἀπαρτῆν Καραγιάννη, 5. Τιμαὶ λογικαί.

Οἱ βουλομένοι νὰ λάβωσι μαθήματα ἀπευθυνθήτωσαν:

- Ἐν Πέραν, Κατάστ. μουσικῆς Ἐργ. Κομμεντίγγερ
- > Χαλκηδόνι, > > Ὀρέστου Τσαλαπατάνη
- > Κουσογεντζουκίφ, καζίνφ Θεοδώρου
- > Χρυσόπολι, οἰκίᾳ δεσποινίδος Ἑλένης Κάλφᾶ.

Τὸ φιλανδικὸν κοινοβούλιον ἐν Ἐλσιγγφόρσῃ.

Ἡ εἰς Βερολίνον φιλανδικὴ ἀποστολή. Ὁ καθηγητὴς Ἡρῖχ, ὁ σύμβουλος Χιέλτι, ὁ διευθυντὴς Σάριο.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΕΝΥΠΝΙΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Σὰς εἶχα εἰπῆ εἰς τὸ προηγούμενον φέλλον, ὅτι ὁ πεζότατος μπακάλης μ' ἐσυρην ἔξω τοῦ ἀεροπλοίου, ἀρπάσας με ἀπὸ τὸν γυακῶν.

Ἐποσχεθεὶς νὰ σὰς εἰπῶ τὴν καθαρά ἀλήθειαν, ἀπορῶ μόνος μου πῶς διάβολο σὰς εἶπα τοιοῦτον ψεῦδος.

Παρακαλῶ πολὺ νὰ θεωρήσετε τὸ πρᾶγμα ὡς προσεχόμενον ἐκ παραδρομῆς τῆς γλώσσης, ἢ ὅποια πολλὰκις δὲν ὑπάρχει εἰς κἀνένα περιορισμὸν καὶ λέγει πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἐσπεύμεθα ποτὲ νὰ ποῦμε.

Ἡ γλῶσσα δὲν ἔχει κἀμμίαν σχέσιν μετὰ τὴν λογικὴν, οὔτε ἐμφράζει τὰς μυχίας σκέψεις τῆς καρδιάς, ὅπως θέλουσιν νὰ ποῦν μερικοὶ.

Παράδειγμα πιστικώτατον: ὁ κ. Α. πρόκειται νὰ νυμφευθῆ τὴν δ. Μ., ἡλικίας 60 ἐτῶν, διαθέτουσαν ὅμως προῖκα ἀναλόγως σεβαστὴν πρὸς τὴν ἡλικίαν τῆς. Ὁ κ. Α. τῆς ὀρκίζεται αἰώνιον ἔρωτα, φλογερὰ αἰσθήματα καὶ τὴν διαβεβαίωσι, ὅτι εἰς τὰ μάτια του φαίνεται Ἄρτεμις, Ἄφροδίτη καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε.

Ἀυτὰ ἔμωσ τὰ λέγει ἢ γλῶσσα ἐκ παραδρομῆς ἢ καρδιά δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὰς συζητήσεις αὐτάς. Ἄρα ἡ πρότασις αὐτὴ ὑποβάλλεται ὑπὸ τῆς γλώσσης καὶ ψηφίζεται παρ' αὐτῆς καὶ μόνον, παρὰ τὰ συνταγματικὰ δίκαια, χωρὶς νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ ἄλλοι ἐνδιαφερόμενοι, ὅπως λ. χ. ἡ καρδιά, ἢ λογικὴ!

Εἶναι πράξις ἀθαιήτως, βεβιασμένη, καὶ κατὰ συνέπειαν ὑπόκειται εἰς ἀκύρωσιν, ἥτις καὶ ἐπέρχεται μοιραία, εὐθὺς ὡς ἤθελε ζητηθῆ καὶ ἡ γνώμη τῶν ἄλλων.

Ἐπειδὴ ὅμως, ὡς γνωστὸν, κάθε κατῶν ἔχει καὶ τὰς ἐξαιρέσεις του, μόνον ἢ γλῶσσα τῆς γυναικὸς συμβιβάζεται τὸ πρὸς γυναικῆς μετὰ τὴν λογικὴν τῆς κατόχου αὐτῆς.

Ἄν ἀνοῦτε ἀπὸ γλῶσσα γυναικὸς ἀνοησίας, νὰ ξεύρατε, ὅτι δὲν ὑπάρχει παραδρομὴ, ἀλλ' ὅτι εἰπῶ, τὸ ὅποιο λέγει ἢ γλῶσσά τῆς, ἐπιδοκιμάζεται καὶ ὑπὸ τῆς λογικῆς τῆς!

Μόνον ὅταν πρόκειται περὶ ἔρωτος, ἐκ παραδρομῆς τῆς γυναικῆς γλώσσης, εἶναι γεγονός, μὴ ἀπιδεχόμενον συζήτησιν!

Ὅταν σὰς λέγῃ, ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Α... νὰ ξεύρατε, ὅτι λέγει ψεῦματα καὶ ὅτι τὸ πρῶτον αὐτὸ γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου δὲν ἔχει κἀμμίαν σχέσιν μετὰ τὴν καρδίαν τῆς, ἢ ὅποια, καθόλου παράδοξα, νὰ εἶναι μπερδευμένη ἐπὶ ὁμῶς ἢ εἰς κἀνένα ἄλλο τέλος πάντων γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου!...

Ψεῦματα, λοιπόν, ὅτι με ἤρπασεν ἀπὸ τὸν γυακῶν, διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον, ὅτι, ὅταν κοιμοῦμαι, δὲν φορῶ ποτὲ γυακῶν!

Συμβαίνει ὅμως ἐνίοτε νὰ πλαγιάζω μετὰ τὰ παπούτσια μου, πρὸ παντὸς κατὰ τὰς μεγάλας ἐργασίας, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ πνεῦμά μου, ἐνούμενον μετὰ τοῦ οἰνοπνεύματος καὶ ἀπολυθούσιν πιστῶς τὸν πῆγασόν του, ἀφίεται ἐρμαιον τῶν ἰδιοτροπιῶν του, αἰτνες με φέρουν εἰς τόσον ὑψηλὰς καὶ αἰθερίας σφαιρας, ὡστε δὲν μοῦ μένει καιρὸς νὰ καταγίνωμαι περὶ τόσον χυδαίων πραγμάτων, ὅπως εἶναι τὰ παπούτσια!

«Χρόνου φειδου», εἶπαν οἱ ἀρχαῖοι: κ' ἐγώ, ἀντόξιος ἀπόγονός των, ἐφαρμόζω τὸ γνωμικὸν αὐτὸ μετὰ τῆς μεγαλειότητος ἀκριβείας καὶ ὑπὸ εὐρυτάτην ἔνοιαν.

Κύριοι! ὁ χρόνος εἶναι πολύτιμος: δὲν πρέπει νὰ χρονοτριβῶμεν οὔτε δευτερόλεπτον, ἂν δὲν θέλωμεν ν' ἀποτελώμεν ἀνορθογραφίαν τοῦ παρόντος αἰῶνος!

Γιὰ νὰ βγάλῃ κἀνείς τὰ παπούτσια του, ἀπαιτεῖται καιρὸς: διὰ νὰ τὰ ξεναφερέσῃ τὸ πρῶτον, ἀπαιτεῖται ἐπίσης καιρὸς: ὁ δὲ καιρὸς αὐτὸς πηγάζει ὀλοτελῶς χαμένος! Τίς ἢ ἀνάγκη νὰ κατασπαταλῶνται πολυτίμητοι στιγμαὶ τῆς ζωῆς μας; πρὸς τί τὸ ἀνιαρὸν καὶ παντελῶς ἀνωφελές τοῦτο βάλισμο καὶ βγάσιμο τῶν παπουτσιῶν;

Τὰ φορεῖ κἀνείς μιά γιὰ πάντα καὶ δὲν τὰ βγάζει πια, ἐπὶ τὸν αὐτὸν τὰ βγάλουσε.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον σωστὸν, τὸ ὅποιον καὶ προτείνω νὰ ἐφαρμοσθῆ.

Ἐγὼ θ' ἀρχίσω νὰ τὸ ἐφαρμόζω γενικῶς ἐπὶ ὅλου τοῦ ἰματισμοῦ μου, τὸν δὲ οὕτως ἐξοικονομώμενον καιρὸν θὰ τὸν διαθέτω εἰς μελέτας ψυχοφελεῖς συνάμα καὶ τερπνάς!

Αἰφνῆς θὰ στρώσωμαι σ' ἓνα τραπεζάκι καφεῖνου ἐνὸς καὶ ἐκεῖ, σκυμμένος ἐπάνω σὲ μιά τράπουλα χαρτιά, θὰ ἀναπτύσσω τὸ πνεῦμά μου, ὅπως κάμουν ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες τοῦ παρόντος αἰῶνος.

Μάλιστα, κύριοι! προσέξατε καλὰ ὅλους τοὺς παύτας καὶ θὰ διήτε μετὰ τὴν περιστάσιν, μετὰ πόσην ἐμβροθίαν καὶ μετὰ ποίαν ἐπιμέλειαν ἐπιδίδονται

εἰς τὴν φιλοσοφίαν τῆς Νεάμας, τοῦ Ρήγα, τοῦ Φάντι!

Τὸ πρόσωπόν των εἶναι ἐρρυτιδωμένον, οἱ ὀφθαλμοὶ των αἰμοσταζόντες, τὰ χεῖλη των κατάξηρα, ὅσιν νὰ τοὺς ἐκρόσβαλε ἐπιδημία φυλλοξήρας, καὶ τὸ σύνολόν των ἐν γένει μαρτυρεῖ ἀνθρώπους, κοπιάζοντας ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἐπιστήμη!

Παίρνει τὴν «Νεάμα» καὶ ἀμέσως σκέπτεται τὴν Ἡραν, τὴν Ἀθηναίαν καὶ ὅλας τὰς θεότητας! Ἴδου μᾶθημα μυθολογίας!

Παίρνει τὸν Φάντι σπαθίου, καὶ ἐνθυμεῖται τὸν Καδόργα, τοῦ ὁποίου τὸ σπαθί ἀπεδείχθη, ὅτι εἶναι ψεύτικο καὶ ζωγραφισμένον, εἰς τὸ σπαθί τοῦ Φάντι.

Ὅριστε μᾶθημα τῶν μεγάλων συγχρόνων στρατηγῶν!

Κατόπιν, ἂν πάρῃ τὸν Ρήγα, ἐνθυμεῖται τὸν Φαρσῶ, τοῦ ἀπνίγη μέσα εἰς τὴν Ἐρυθρᾶν, καταδιώκων τοὺς Ἰσραηλίτας!

Ἴδου μᾶθημα ἱερᾶς ἱστορίας!

Βλέπετε, κύριοι, ὅτι, μελετῶν κἀνείς μιά τράπουλα, γίνεται χωρὶς νὰ θέλῃ ἐγκυκλοπαιδικώτατος!

Τὸ μόνον χαρτί, τὸ ὅποιον παράγει σοβαρὰς σκέψεις περὶ τῆς ἀτομικῆς ἀσφαλείας, εἶναι ὁ Ρήγας ἢ ὁ Φάντις μετὰ τὸ μπιστοῦν!

Ἄ! ἐκεῖνο τὸ ἀφορισμένον τὸ μπιστοῦν!

Καὶ ὑπενθυμίζει τὰς σκηναὶς τῶν ἐπιτρόπων τοῦ Ἁγίου Νικολάου, κατὰ τὰς ὁποίας πολλὰκις ἔλαβε τὸν λόγον καὶ ἐθεάθη ἀνεβωματοβαῖνον ἀπὸ ράχους εἰς ράχιν, τῶν παρευρισκομένων ψαλλόντων τὸ ἄς γυρίντζη!...

Καὶ νὰ πάρῃ ἢ εὐχὴ! ἐξέχασα νὰ σὰς πῶ τὴν συνέχεια τοῦ τοξιδίου μου!

Τέλος πάντων, δὲν ὑπάρχει καὶ κἀμμία βία!...

Ἄλλως τε, αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα μοῦ ἔλειπε ἢ στίμι, διότι ὁ κ. Ραυτόπουλος δὲν μοῦ ἔδωκε ντούζικαι βρεσά!

Ἄς ὄψεται ἐν ἡμέρᾳ κρῖσεως!

ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΥΣ

ΚΡΑΣΟΕΥΔΑ εὐγευστα καὶ δριμύτατα

Εἰς τὰς ἀποθήκας ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μεγέιογλου, Χαμάλ-μπαση, ἀριθμ. 52 — Καλιοντζή-κουλούκ, ἀρ. 9.